

YENİ
EVADE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

**MART
İSYANDIR**

**AYAKLANMADIR
DEVİRİMDİR**

21. YÜZYILIN KOMÜNLERİNİ YARATALIM!

•Tarihsel
Gelişmenin
Tutsak Edilişi

•Yaşamın Canlılığı
Dogmatizme
Sığmaz

•Kapitalist Bataklık
Ve Lümpen
Proletarya

•Buz Kırılmış
Yol Açılmıştır

•Ayazma'da
Gecekondular
Yıkımları

Unutma!

**Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30. yılında yine
1 Mayıs Alanı'na Taksim'e Devrime**

18 ŞUBAT 2007

SARIGAZI AYIŞIĞI EKİN SANAT DERNEĞİ AÇILIŞI

ÇIKTI

ZINDAN SAVAŞLARININ KISA TARİHİ

Yeni Dönem Yayıncılık'tan
Çıkmıştır.

YAYINEVİMİZDEN
İSTEYİNİZ...

"...Eninde sonunda anımsadıkları savaşın sonuçlarını gördükleri
düzeyde gerçek bir okunmuşluk sağlanıyor. İsmi dikkatle
kayıp olduğu zaman, savaşın gıcık politikası olarak
gerekliği bir kez daha karşımıza çıkıyor. Bu yeni ve heyecanlı
savaşlar dolayısıyla zindanları kapattığımız düşünülüyor. Müne,
saldırıları ile dolaylı olarak zindanlarda görülüyor. Bir kez daha
zindanlar salkın, emekliye sevkine ve kâri hâline saldırının
hücum flajı oldu.

Bu kez 12 Eylül'ün ikinci devrinde de karşıdevrim, bu kez
politik olarak ikinci anımsadıkları savaşın en çığlık, en yaka, 1975'ten
ve en nihayet karşıdevrimci yapıları arasında bir olan
zindanlardaki mücadele yeni bir süreçte geliyor.

Bu süreçte en önemli özellik, saldırıların, devrimin
yeni ve yeni bir aşama değil, aksine, devrimin yitilmiş
dönemini anımsatıyor. Bu dönem için mücadele, bu kez bu
yeni savaşın zindan savaşlarına da damgasını vuruyor..."

ZINDAN SAVAŞLARININ KISA TARİHİ

ZINDAN SAVAŞLARININ
KISA TARİHİ

Yeni Dönem Yayıncılık

Yeni Dönem Yayıncılık

TARİHSEL GELİŞMENİN TUTSAK EDİLİŞİ

Tarihsel materyalizm, şimdiye kadarki tüm toplumlar gibi kapitalist toplumun da geçici olduğunu, tarihin belli bir dönemine denk düştüğünü, bu dönem sona erdiğinde üzerinde yükselen toplumun da değişeceğini kabul eder. Toplumların zeminleri üzerinde hareket ettikleri temel, her zaman ekonomik temeldir. Her ekonomik biçim tarihsel olduğu için, yerini daha yüksek olana bırakır. Kapitalist ekonomi de böyle bir tarihselliği yaşıyor. Biçimi ne olursa olsun, ekonomik ilişkiler, tarihin, yani insanlar arasındaki karşılıklı ilişkilerin bir ürünüdür. İnsanlar arasındaki karşılıklı ilişkilere durağan değil, değişkendir. Kapitalist üretimi ortaya çıkaran nesnel zorunluluklardır. Ama onun yerini başka bir ekonomik-toplumsal zorunluluk alınca, kapitalizm çağının sonuna gelmiş demektir. Bunu açığa çıkaran gelişmedir (ilerlemedir).

Her tarihsel dönemdeki ilerlemeyi belirleyen üretici güçlerin ve üretim araçlarının gelişmesidir. Üretim araçlarının durumu bize her tarihsel dönem hakkında kesin fikir verir. Bir dönemin üretim biçimi hakkında bir düşünceye sahip olabilmek için üretimin hangi araçlarla yapıldığına bakmak gerekir. Buradan da anlaşılacağı gibi, üretim araçları değiştiğinde üretim de dönüşmektedir. Üretim araçlarının üretimin temeli olması, her üretim biçiminde ortaktır. Bir üretim biçimini anlamak içinse sorulması gereken soru, üretimin nasıl yapıldığıdır. Her üretim biçimi, belli üretim araçlarıyla iş görür ve belirli üretici güçlere dayanır. Her üretim biçimi, insanlığın belirli bir gelişme durumuna uygun düşer. İnsanlık yeni bir gelişme dönemine girdiğinde, eski üretim biçimi de dönüşüme uğrar. İnsanın gelişimi ileri bir gelişme aşamasına gelmiştir.

Kapitalist üretim, üretimin toplumsallaşmasında belirli bir ilerlemeyi temsil eder. Bu üretimin temelinde makineleşme var, büyük sanayi var. Büyük sanayi, yapısı gereği büyük ölçekli üretimi gerektirir. Büyük sanayi, girdiği her üretim alanına büyük ölçekli üretimi dayatır. Bu, öyle bir noktaya varır ki, büyük ölçekli üretimden geriye istense de dönülemez. Bunun olabilmesi için makinelerin parçalanması, yani düpedüz makine kırıncılığı gerekir. Kapitalist üretimin yaşadığı yıkıcı genel bunalım, burjuvaları makine kırıncısı, bilimin dizginleyicisi durumuna getirmiştir. Ama bu noktaya gelene kadar, burjuvazi, bilimi, teknik gelişmeyi, kısacası toplumsal insanın gelişimini kendine maleder. Bilim ve teknik gelişmedeki her ilerleme, toplumsal üretimde de ilerleme demektir. Toplumsal üretim, gelişmesi boyunca, daha geri üretim biçimlerini ortadan kaldırarak, devrimci bir rol oynar. "Bireysel üretim, bir alandan sonra bir başkasında da yenik düştü, toplu üretim tüm eski üretim tarzını devrime götürdü. Ama toplumsal üretime özgü bu devrimci nitelik o denli az anlaşıldı ki toplumsal üretim, tersine, meta üretimini artırma ve kolaylaştırma aracı olarak benimsedi." (Engels). Kapitalist üretimde, emeğin toplumsal üretim gücü, bilim teknik, doğa kuvvetlerinin kullanılması, tüm bunlar sermayenin gücü olur. Bu nedenle, önemli olan üretimin

(emeğin) toplumsallığı değil, bu toplumsallığın kimin toplumsal gücünü oluşturduğu, kimin mülkiyetinde olduğudur. Kapitalizmde üretimin toplumsallığı, burjuvazinin sonuna dek yararlandığı bir toplumsallıktır. Bu anlamda sorulması gereken soru, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinin hangi sınıfta olduğudur. Proletarya, üretim araçlarının toplumun ortaklaşa mülkiyetinde olması için mücadele eder. Fakat bu tarihsel aşamaya gelebilmek için, kapitalist üretimin kendi içinde belirli bir dönüşüm geçirmesi ve evriminin belirli bir noktaya gelmesi gerekir.

Toplumsal üretimin devrimci niteliği çok az anlaşıldı ve bu devrimci niteliğe aykırı olarak, özel mülkiyetin artırılmasına bağlandı. Oysaki toplumsal üretimin devrimci niteliğinin sonuna kadar kullanılması, ona uygun davranılması halinde, insanlık bu gelişmeye dayanarak daha ileri gidebilir. Ama kapitalizm her türlü ilerlemeyi frenliyor, güdükleştiriyor, tutsak alıyor. " **'Bilginin ve deneyimin bu sürekli ilerlemesi'** diyor Babbage, **'bizim büyük gücümüzdür.'** Bu ilerleyişe, bu toplumsal ilerlemeye sermaye sahip çıkar ve onun tarafından sömürülür. Daha önceki bütün mülkiyet biçimleri insanlığın büyük bir bölümünü, köleleri, salt emek aletleri olmaya mahkum eder. Tarihsel gelişme, siyasal gelişme, sanat, bilim vb. onların üstünde yüksek çevreler içinde rol oynar. Ama sermaye ilk kez tarihsel ilerlemeyi servetin hizmetine koymak için tutsak etmiştir." (Marx). Aynı şekilde sermaye, servetin hizmetine koşmak için bütün bilimleri tutsak eder. Bilgi, deneyim insanlığın birlikte katıldığı ortak bir gelişimdir. Tarihsel ilerleme bu noktaya gelene kadar uzun bir yol almıştır. Ama gelişme (ilerleme) kapitalizm tarafından tutsak edilmiştir. Oysa ki kapitalizmin elinden kurtulup, onun dar yapısından çıktığı taktirde insanlık, ilerleme sayesinde kesinlikle daha ileri noktada olacaktır. İnsanlığın geldiği nokta bugünkü noktadan çok daha ileride olabilirdi.

Kapitalist üretim toplumsal üretimdir. Ancak bu üretim biçimi toplumsal üretimin, üretici güçlerin gelişiminin, üretim araçlarının belirli gelişme derecesine denk düşer. Gelişme düzeyi daha ileri bir aşamaya varmıştır. Kapitalist toplumsal biçim, bu gelişme derecesinin gerisine düşmüştür. Tarihsel gelişme (ilerleme) ile kapitalist biçim çatışma halindedir. Gelişme sürdüğü bu çatışma daha da açığa çıkar ve şiddetlenir. Üretimin toplumsal karakteri ile ürünlere el koymanın özel biçimi arasındaki bu çatışma, kapitalizmin çözülüp dağılmasını getirmiştir. Çelişki ve çatışma öylesine elle tutulur durumda ki, insanlık, artık hiçbir şekilde bu durumun sür-git devam etmesine göz yumamaz. Üretici güçler, çoktan kapitalist üretim ilişkilerine başkaldırmış durumda. Bu yüzden kapitalizm, artık ne egemendir ne de yönetebiliyor. Tüm çağdaş gelişme, üretimin komünistçe yeniden örgütlenmesini kaçınılmaz bir zorunluluk haline getirmiştir.

Üretimin toplumsal karakteriyle, ürünlere el koymanın özel biçimi arasındaki çelişki, kendini emek-sermaye çelişkisi biçiminde açığa vurur. Emek-sermaye çelişkisi, kapitalist üretime içkin bir çelişkidir, yani yapısında vardır. Kapitalist üretim geliştikçe, yapısındaki emek-sermaye çelişkisi de şiddetlenir. Yapısında taşıdığı uzlaşmaz sınıf çelişkileriyle evrimlenen kapitalizm, evriminin bu ileri aşamasında, proletaryanın toplumsal devriminin zorunluluğuna gelip dayanmıştır. Bu yüzden 20. yüzyıl proleter devrimler yüzyılı oldu ve 21. yüzyıla proletaryanın yeni devrimci ayaklanmaları girdik. İçinde bulunduğumuz yüzyıl, daha şimdiden sosyal devrimler ve sosyal ayaklanmalar yüzyılı olacağını göstermiştir. İnsanlık komünizme mutlaka geçecektir. Fakat komünizm yalnızca düşünce olarak değil, pratik olarak da proletaryanın devrimci yapıtı olacaktır

C. DAĞLI

YAŞAMIN CANLILIĞI DOGMATİZME SİĞMAZ

Sermayeye dayalı bugünkü toplumsal sistemin içinde bulunduğu aşamayı doğru kavrayamayan küçük burjuva hareket, olan biteni açıklarken hep tek yanlı açıklamaya çabılıyor: yıkım, acı, gözyaşı ve bunların karşısında sadece bir "direniş" görüyor. Geniş halk kitlelerinin mücadelesinin ana yönünü algılamayan küçük burjuva yazında bu yeni bir şey değil.

Küçük burjuva hareket derken kastımız sadece meslek odalarında beyaz yakalı kafa emekçileri ya da kırlardaki ve kentlerdeki nüfusun önemli bir bölümünü oluşturan küçük mülk sahipleri değil. Marksizm, küçük burjuva sol hareket derken asıl olarak bunların siyasal temsilcilerini belirtir. Bu Marx'tan beri açıkça ortaya kondu: "*Demokrat temsilcilerin hepsinin **shop keepers** (dükkanacı – esnaf) olduklarını ya da dükkancılara hayranlık duyduklarını sanmamak gerekiyor. Kültürleri ve kişisel durumlarıyla onlardan bir uçurumla ayrılmış olabilirler. Onları küçük burjuvazinin temsilcisi yapan şey, onların beyinlerinde küçük burjuvanın kendi yaşamında da aşamadığı sınırları aşamaması ve bu yüzden de teorik olarak küçük burjuvaların maddi çıkarlarının ve toplumsal durumlarının pratik olarak kendilerini ittikleri aynı sorunlara ve aynı çözümlere itilmiş olmalarıdır.*

Genel olarak, bir sınıfın siyasal ve yazınsal temsilcileri ile bunların temsil ettikleri sınıf arasındaki ilişki böyle bir ilişkidir." (Marx) Marksizmin, küçük burjuva hareket derken neyi kastettiği böylece belirttiikten sonra devam edelim.

Son dönemde küçük burjuva hareketin yayınlarında farklı sesler çıkmaya başlasa da bir süredir devrimin yenilgisinden, hareketin gerilemesinden bahsediyorlar, boydan boya karamsar bir tablo çiziyorlardı. Onlara bunu söyleten ise asla nesnel gerçeklik olmadı, aksine kendi öznellikleri oldu. Küçük burjuva hareket kendi öznel durumuna uygun olarak kavrayışsızlığını her şeyde, her olayda yeniden ortaya koyuyor.

Marksist uzun iç savaş teorisini anlayamadıkları gibi, yıllardır bu topraklarda süren iç savaş da anlamadılar, görmezden geldiler. Şimdi ise küresel iç savaş boyutuna gelen dünya ölçeğindeki sınıf savaşımına yaklaşımlarında aynı basiretsizliği gösteriyorlar. Onların bütün bu süreçte gördükleri, içerde faşizmin saldırıları ve buna karşı "direniş" oldu, dışarıda ise işgal güçleri, emperyalizmin saldırıları ve "işgale karşı", "emperyalizme karşı", "direniş"i gerçekleştiren amorf, heterojen "güç" içinde hangi sınıf ya da sınıflar yer alıyorlar, amaçları, istemleri

nelerdir onları ilgilendirmiyor. Onları ilgilendiren gördükleri direniş oluyor hep.

Üstelik bu kavrayışsızlık sadece yakın çevreyle ilgili değil, dünya ölçeğinde böyle. Küçük burjuva harekete göre Küba "direniyor" dur, Venezüella, Bolivya "direniş" içinde. Latin Amerika'da da, Ortadoğu'da da mücadele "direniş" çizgisini aşmıyor. Oysa ki bu onların kavrayışsızlığını, basiretsizliğini daha da arttıran bir durum oluyor. Onlar "direniş" diye diye dinci-gerici burjuva güçlerle ilişki kuruyor, onları destekliyorlar. Küçük burjuva hareketin algılayamadığı dinci-gerici hareket 20. yüzyılın ilk yarısındaki gibi geleksel olma özelliğini çoktan yitirdi. Bu burjuva hareket 20. yüzyılın ikinci yarısında emperyalizmin Sovyetler Birliği'ni kuşatma amacıyla örgütlediğini ve aynı zamanda her ülkedeki devrimci – komünist hareketin gelişimine karşı seferber ettiği "yeşil kuşak" hareketidir. Küçük burjuva hareket onun bu yapısının kavrayamadığı gibi bu burjuva güçlerle ittifak politikasını güdüyor, bir burjuva gücü destekliyor.

Yeri gelmişken belirtelim: Buradaki "direniş"le bir zamanlar Vietnam'da verilen direnme savaşı, ya da şimdi Irak'ta Filistin'de verilen direnme savaşı birbirine karıştırılmamalı. Buralarda verilen direnme savaşı işgalci bir dış güç karşısında verilen savaşı belirtir. Bizim "direniş" olarak ifade edilen bu yaklaşıma eleştirimizin nedeni farklı. Birincisi; "direniş" daha baştan karşıt bir gücün saldırısını ve ona karşı bir savunma olduğunu ifade eder. Burada saldırıan güç emperyalist-kapitalist sistem oluyor. Direniş gösterenler, yani savunma konumunda olanlarsa devrim güçleri. Peki gerçek durum böyle mi? Tarihsel, toplumsal, ekonomik koşullar emperyalist-kapitalist sistemin miadının dolduğunu her olayda yeniden ortaya koyuyor. Burjuvazi üretici güçleri elin-

den kaçırdı. Kapitalizm, emperyalizmin yeni evresiyle birlikte sıçramalı çöküş sürecine girdi. Bu durumda yani çürüyen ve çöken konumunda olan emperyalist – kapitalist sistemin kendisi savunma konumundadır. Eğer burada bir "direniş"ten söz edilecekse bunu yapan emekçi sınıflar ve halklar değil, olsa olsa burjuvazi ve kapitalizm güçleri, düzen güçleri olabilir. Kaldı ki onların bu direnişi ekonomik evrime tarihsel, toplumsal gelişmenin yasalarına karşı olduğu için artık üretici güçlerin önünde açılması zorunlu ve kaçınılmaz bir engel oldukları için beyhude bir direniştir. İkincisi 20. yüzyılın sonlarına doğru dünyanın her yerinde hem emperyalist ülkelerde hem de bağımlı ülkelerde dünya devrim güçleri yeniden bir atılım içine girdi. Bu bir şeyi açıkça ortaya koyuyor: Yüzyılımız ayaklanmalar yüzyılıdır. Bir başka söylemle hem tarihsel olarak hem de pratik olarak dünyaya geçen ayaklanmalar gerçekleştiren, dünya devrim güçleridir.

Burada küçük burjuva hareketin "direniş" çiliği olsa olsa devrim ve iktidar iddiasından vazgeçmenin bir muhalefet gücü olarak düzene dönmeyen ifadesi olabilir.

Aslında küçük burjuva hareketin yenilgi gördüğü yerde müthiş bir atılım hazırlanıyor; onların acı, zulüm, baskı, yıkım gördüğü yerde aynı zamanda devrimin devrimci sıçramanın kendisini besliyor; onların emperyalist – kapitalist sistemin saldırılarını gördüğü yerde emperyalizm sıçramalı çöküşünü yaşıyor. Burada yeni bir dünyanın bütün maddi ön koşullarıyla olgunlaştığı dünya proletaryası ve ezilen halklarının zorunluluk çağından özgürlük çağına geçişi gerçekleştirilebilir i-

çin büyük bir sabırsızlıkla ileri atıldığı görülüyor.

**Küçük burjuva
harekete göre Küba
"direniyor"dur, Venezüella,
Bolivya "direniş" içinde. Latin
Amerika'da da, Ortadoğu'da da mücadele
"direniş" çizgisini aşamıyor. Oysa ki bu
onların kavrayışsızlığını, basiretsizliğini daha
da arttıran bir durum oluyor. Onlar "direniş"
diye diye dinci-gerici burjuva güçlerle ilişki
kuruyor, onları destekliyorlar. Küçük burjuva
hareketin algılayamadığı dinci-gerici hareket 20.
yüzyılın ilk yarısındaki gibi geleneksel olma
özelliğini çoktan yitirdi. Bu burjuva hareket 20.
yüzyılın ikinci yarısında emperyalizmin Sovyetler
Birliği'ni kuşatma amacıyla örgütlediğini ve aynı
zamanda her ülkedeki devrimci -komünist
hareketin gelişimine karşı seferber ettiği
"yeşil kuşak" hareketidir. Küçük burjuva
hareket onun bu yapısının
kavrayamadığı gibi bu burjuva
güçlerle ittifak politikasını
güdüyor, bir burjuva gücü
destekliyor.**

Dünya ölçeğinde olsun, bizde olsun yaşanan süreci algılayamayan, kavrayamayan küçük burjuva hareket hayatın çok yönlü gelişiminin, yaşamın çok renkli, çok canlı diyalektiğini kendi dar şablonlarına sıkıştırmaya çalışıyor. 1970'lerden bu yana şurasından burasından çekip sündürerek, eği bükerek söylediği hep aynı şey oldu, oluyor. "bağımsız Türkiye", "ulusal bağımsızlık", "vatanseverlik" vb... Bütün bunların asıl teorik kaynağı ise milli demokratik devrim, ulusal demokratik devrim tezleridir. İşte küçük burjuva hareket bugün kapitalizme karşı gelişen bu büyük mücadeleyi yeniden

bir burjuva güce dayanak yapmaya çabılıyor. Onlar mücadelede sürekli olarak ileri doğru atılan halka kendi dogmalarını dayatıyorlar.

Bugün küçük burjuva hareket bütün bu yaşananların çok yönlü karmaşık gelişimi "direniş", "adalet", "eşitlik", "hukuk", "barış", "insanlık", "üretenler", "haklar", "özgürlük" gibi kavramlarla açıklamaya çabılıyor. Bütün bu kavramlar burjuva ideolojinin, kapitalist toplumun bunlara yüklediği anlamlar dışında hiçbir şey ifade etmiyor büyük yığınlar açısından. Burjuva toplumun bu kavramlara bu laştırdığı bütün pislikler bir devrim ateşinden yırtılıp temizlenmeden emekçi yığınlar için bir şey ifade etmeyecekleri de açık. Kaldı ki bırakalım küçük burjuva hareketi, bütün bir devrimi kendi dogmaları içine sıkıştırma çabalarını; böylesine dar bir dağarcıkla – üstelik bir kısmı burjuvazinin eskitip terk ettiği kavramlar – böylesine büyük bir çağ dönümünü anlatmak bile mümkün değil. Ufukların "bağımsızlık", "ulusallık", "vatanseverlik"le sınırlı ve "haklar – özgürlük" uğruna "direniş"ten öte bir şey göremeyen, özel mülkiyetin kutsallığı karşısında el pençe divan duran küçük burjuva hareket kendi sınıfsal konumun gereği egemen sınıfa ait bu düşünceleri aşamaz. Oysa ki toplumsal, politik sorunların son nedenlerine dek, yani ekonomik temeline dek açığa çıkarmak, egemen sınıfın bakış açısını mahkum etmek üretici güçlerin daha da ileri gidebilmesinin yolunu açmak için şarttır. Bunu gerçekleştirebilmekse sadece proletaryanın bağımsız sınıf politikasını izleyerek ve proletaryanın devrimci sınıf partisine güç vererek gerçekleştirilebilir. □

YENİ EVREDE MÜCADELE BİRLİĞİ

MART İSYANDIR

AYAKLANMADIR DEVRİMDİR

Mart, kışın ardından gelen umuttur. Havanın, toprağın, insanın uyanışıdır. Yeşeren sevinçler, güneşli güzel günler, kabına sığmayan bir coşkudur Mart. Doğanın ve işçi, emekçi halkların bahandır...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamalarıyla başlayacak Mart ayının heyecanı. Kızıl gelincikler boy verecek dünyanın dört bir tarafında; emekçi kadınlar ve onların sınıf kardeşleri, alanları dolduracak bugün. "Hergün 8 Mart, Hergün Kavga" diyerek kapitalist sömürü düzenine karşı kavga bayrağını daha da yükseltecekler. Newyork'lu dokuma işçisi kadınların yanan bedenlerinden çıkan çıktığı bir özgürlük şarkısı olarak günümüze taşıyacaklar. Devrimin ve komünizmin bayrağını alanlarda dalgalandıracaklar. 8 Mart'ı içeriğinden ve anlamından soyutlayarak sadece "Dünya Kadınlar Günü" olarak kutlamak isteyen burjuva ideolojilerine inat, 8 Mart özüne uygun olarak devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşen tüm kadın savaşçılara yakışır bir şekilde kutlanacak.

Ve 12 Mart... Gazi Ayaklanması'nın yıl dönümü. Devrimi görmek isteyenlerin bakması gereken bir tarih 12-15 Mart 1995. Üç gün boyunca sadece Gazi sokakları değil, İstanbul'un bütün emekçi semtleri ayaklanmıştı. Faşist katliama duyulan öfke, yığınları devlete karşı ayaklandırmıştı. Gazi Ayaklanması, devrimin ete kemiğe bürünmesiydi. Gazi Ayaklanması, Leninistlerin öngörülerini doğrulamıştır. Şimdi yeni Gaziler yaratmanın tam zamanı...

13 Mart 1982'de İzmir Buca zindanında idam edilen üç komünist işçi, Mart ayını daha da bir kızıştırdılar. Onlar bir yeraltı yangınına büyütme için çıkmışlardı yola. Mahkemeleri olan 1 Mayıs günü, mahkeme salonunda bulunan herkesi saygı duruşuna davet eden komünist işçiler, faşizm karşısında kararlılığın ve başeğmezliğin sembolü oldular. Adları, gençlik örgütünün bayrağına yazıldı. 13 Mart Savaşçıları, proletaryanın devrimci sınıf partisinin mücadelesinde yaşıyorlar.

16 Mart 1978'de, İstanbul Üniversite-

si'nden çıkan öğrencilerin üzerine bomba atan polis korumasındaki faşistler, 7 öğrenciyi katlettiler. Gençliğin sınıf mücadelesinde aktif olarak yer almasını engellemeye çalışan tekelleri sermaye ve onun devleti, gençliğin devrimci hareketini bastırmak için katliamlara başlamıştı. Ama bu faşist katliam, öğrenci gençliği devrimci mücadeleden alıkoymadı. Tam tersine, onların kinini daha da bileli ve gün geçtikçe onları işçi sınıfı ve emekçilerin demokrasi ve sosyalizm mücadelesine daha da yakınlaştırdı.

16 Mart 1988'de, Halepçe'de Irak gerici burjuva diktatörlüğü binlerce Kürt'ü katletti. Kürt halkının üzerine kimyasal bombalar atan Irak yönetimi, tarihin tanık olduğu en vahşi katliamlardan birini gerçekleştirdi. Bu katliam, Kürt halkını sindiremedi. Kürt halkı, özgürlük hakkı için savaşa devam etti. Bugün, emperyalizmin Halepçe Katliamı'nı gündeme getiriyor oluşu, sadece ve sadece kendi insanlık suçlarını gizleme gayretidir. Gerici Irak yönetimine desteğini hiç esirgemeyen ve ona silah sağlayan ABD emperyalizminin kendisi olmuştur hep. Halepçe Katliamının koşullarını hazırlayan da emperyalizmin kendisidir. Emperyalizm, halkları birbirine düşmanlaştırarak, egemenliğini sürdürmeye çalışıyor. Buna izin verilmeyecektir. Dünyanın ezilen ve sömürülen tüm halkları, proletaryanın kızıl bayrağı altında emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı savaşımı yükseltmek zorundadır.

Siper yoldaşlığının manifestosu... THKP-C ve THKO'nun yiğit önder ve savaşçılarının kahramanlık destanı. Bir devrimin ancak onun uğruna ölmeyi göze almış önder ve savaşçılarla zafere ulaşacağını en somut kanıtı. Savaşma azmi ve kararlılığı. Kuşatma altında dahi işçi sınıfı ve emekçilerin davasına bağlılık...

Kızıldere'de ölümsüzleşen 10 savaşçı, Türkiye ve Kürdistan topraklarına ölümsüz tohumlar ektiler. Ve şimdi bunlar yeşerdi ve köklendi. Artık hiçbir güç, bu topraklara kök salmış olan devrimi engelleyemeyecek. Kızıldere'de ölümsüzleşen yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarımız yolumuzu aydınlatmaya devam ediyorlar. Mart isyandır, ayaklanmadır, devrimdir. Mart'ı isyana, is-

yanı ayaklanmaya, ayaklanmayı devrime dönüştürmek için ileri!

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

Ve zalime karşı isyanın günü... Ateşin ve güneşin çocuklarının Demirci Kawa'dan aldıkları isyan bayrağını Mezopotamya'nın her yanında dalgalandırdıkları gün. Kürt ulusunun başkaldırı ve özgürlük bayramı. Halkların mücadele birliğinin büyük umutlarla büyüdüğü gün. Şovenizm ve faşizme karşı Kürt ve Türk halklarının savaşımı büyüttükleri gün. Yüzbinlerce insanın, burjuvaziye devrimin gücünü gösterdikleri, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme gücünü göstermek için ayağa kalktığı gün. Bin yıllardır süren esaret zincirinin parçalandığı, "makus talih'in yenildiği gün. Zalim Dehaq'ın sarayını yakan Demirci Kawa'dan günümüze ulaşan isyan geleneği.

Kürt ulusu onyıllardır sürdürdüğü ulusal kurtuluş mücadelesiyle ayağa kalktı ve kendi kaderini özgürce tayin etmek istediğini gösterdi. Artık hiçbir güç, Kürt ulusunu ulaştığı bu düzeyden geriye düşüremez. Kürt ulusu özgürlük için ödediği bedellerin bilincindedir. Bu mücadelede sonuca ulaşmak için yeni bedeller ödemeye de hazırdır. Hiçbir şey, özgürlükten daha değerli değildir. Kürt işçi ve emekçileri ulusal kurtuluşun yanı sıra sınıfsal kurtuluş için de mücadele ediyorlar. Nasıl Kürt ve Türk burjuvaları devrimi engellemek için el ele vermişlerse, Kürt ve Türk işçi ve emekçileri de el ele vermeli, mücadele birliğini her yerde sağlamalıdır. Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği olmadan, ne Kürt halkı özgürleşebilir, ne de Türk halkı sömürü ve zulümden kurtulabilir. İki halkın kurtuluşu ortak. Burjuvazinin egemenlik aygıtını yıkmak için Kürt ve Türk proletaryası ortak mücadeleyi yükseltmelidir.

Newroz, Kürt halkı başta olmak üzere, ezilen Ortadoğu halklarının bayramıdır. Onu bütün halkların bayramı olan devrime dönüştürmek bizim elimizdedir. Kürt halkına karşı yeni imha operasyonlarının hazırlıklarının yapıldığı, şovenizm dalgasının yükseltildiği bugünlerde, halkların mücadele birliğini örnek, olmazsa olmaz bir hal almıştır. Cejna Newroz Piroz Be. Kürt ve Türk işçileri, emekçileri, proletaryanın kızıl bayrağı altına, mücadele birliğini yükseltmeye.

YAŞASIN KÜRT TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ! BİJİ NEWROZ! CEJNA NEWROZ PİROZ BÊ!

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

KANADA'DA DEMİRYOLU İŞÇİLERİ GREVDE

Kanada'da daha yüksek ücret ve zam talep eden 2.800 demiryolu işçisi, Şubat'ın ilk haftasında greve başladı. Demiryolu işçilerinin grevi nedeniyle birçok işyeri üretimini durdurmak veya yavaşlatmak zorunda kaldı. Ford tekeli St. Thomas, yedek parça gelmediği için işçileri evlerine göndermek zorunda kaldı. Kimya işletmeleri ve açaç firmaları da üretimi yavaşlatmak zorunda kaldılar. Bu sonuçları itibarıyla grev etkisini hızla göstermeye başladı.

KOSTARIKA İŞÇİLERİ SERBEST TİCARET ANLAŞMASINI REDDEDİYOR

Korsika'da emekçiler, ABD ile imzalanan Serbest Ticaret Anlaşması'nın (TLC) mecliste onaylanarak yürürlüğe girmesini sendikal mücadele yoluyla engelliyor. TLC'ye karşı Kostarika işçileri, 26 Şubat günü yeniden sokaklara döküldüler.

"Kostarika Satılık Değildir", "TLC'ye Hayır, Kostarika'ya Evet" pankartları ile başkent San Jose'deki yasama meclisine yürüyen sendikal işçiler, söz konusu anlaşmanın onaylanması yönündeki her girişimi durdurmaya kararlı olduklarını gösterdiler.

BULGARİSTAN'DA SAĞLIK PERSONELİ UYARI GREVİNDE

Bulgaristan'da maaşlarına zam yapılmasını ve sağlık sektörüne bütçeden daha fazla pay ayrılmasını isteyen doktorlar ve diğer sağlık personeli, uyarı grevine başladı. Başta başkent Sofya ile Filibe, Slivne, Plevne, Şumnu, Varna ve Smolyan şehirleri olmak üzere ülkenin her yerinde devlet hastanelerinde çalışan doktorlar ve diğer sağlık personeli, 28 Şubat sabahı bir saatlik uyarı grevi yaptılar.

Doktorlar ile sağlık personelleri, istekleri yerine getirilinceye kadar uyarı grevlerini her gün yapacaklarını bildirdiler. Bulgaristan Doktorlar Birliği, uyarı grevi sırasında başta acil hastalar olmak üzere, sağlık hizmetlerinin aksamaması için nöbetçi sağlık personeli görevlendirileceğini belirtti. Doktorlar maaşlarına en az yüzde 50 oranında zam yapılmasını istiyor.

YOZGAT'TA FABRİKA ÇATISINDA EYLEM

Yozgat'ta, 1972 yılından beri faaliyet gösteren Tekel Bira Fabrikası, 2003'te özelleştirilip, Mey Alkollü İçkiler Şirketi'ne satılmıştı. Buradan da başka bir şirkete satılan bira fabrikasında, iş akitleri fesh edilmek istenen 40 işçi, fabrika çatısına çıkarak eylem yapmaya başladı. Daha önce çıkarılan

işçilere 6 maaş tutarında ikramiye verildiğini ileri süren işçiler, kendilerine de bu ödemenin yapılmasını veya başka bir fabrikaya nakledilmelerini talep etmişlerdi. Talepleri kabul edilmeyen 40 işçi, fabrikanın çatısına çıkarak eylem yapmaya başladı.

Fabrikaya gelen polis, itfaiye, sağlık ve sivil savunma ekipleri, işçileri aşağıya inmeleri için ikna etmeye çalıştı. Yozgat Emniyet Müdürü Cumhuriyet Kulu'y'a, işçiler "aşağıya atlanız" deyin emniyet müdürü "Atlayın o zaman" dedi. İşçilerin birinin kendini atmaya kalkması üzerine işçilerin eylemini izleyen halk emniyet müdürüne tepki gösterdi.

Bağlı oldukları sendikaların kendilerine sahip çıkmadığını söyleyen eylemci işçiler, hükümet, sendika ve fabrikayı alan ABD şirketi aleyhine sloganlar attılar.

İşçilerin çatıdaki eylemi 5 saat sonra sona erdi. Yozgat Vali Yardımcısı İzzettin Sevgili'nin ikna etmesi üzerine işçiler eylemlerine son vererek çatıdan indi. Vali yardımcısı, işçilere taleplerinin patrona iletilmesini belirterek, 30 Mart tarihine kadar her türlü haklarının ödeneceğini söyledi.

DANDY DİRENİŞİ YENİDEN BAŞLADI

İşten atılan Dandy fabrikası işçileri, Tek Gıda-İş yöneticileri ile patron arasında süren görüşmeler ardından direnişe ara vermişlerdi. Ancak hiçbir somut adım atılmaması üzerine, yeniden fabrika önünde eylem yaptılar. İşten atılan işçiler, sendikalı olarak iş başı yapana kadar direnişi sürdüreceğini söylüyorlar. İşçiler, 19 Şubat'tan itibaren, yeniden fabrika önünde beklemeye başladılar ve gün içinde eylemler yaparak direnişi sürdürüyorlar. Çalışan işçiler de vardiya çıkışlarında toplu halde gelerek arkadaşlarına moral veriyorlar.

22 Şubat sabahı işçiler, 07.00 vardiyası çıkışında yürüyüş yaparak, "Direne direne kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganları ile eski Edip İplik Fabrikası'nın bulunduğu alana kadar yolu kapatarak yürüdüler ve çevre fabrikaların işçilerinden de destek istediler.

İşçiler, 23 Şubat sabahı da kendilerini fabrikanın giriş kapılarına zincirlediler. Bunun üzerine polisi çağırarak fabrika patronu, destek için gelen sendikacıları ve işçileri gözaltına aldırdı. Aralarında Tek Gıda-İş 10 No'lu Şube Başkanı'nın da bulunduğu 6 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınan işçiler öğleden sonra serbest bırakılınca, onları fabrika önünde vardiya çıkan işçiler karşıladı. Yeni vardiya için gelen işçiler de fabrikanın yakınında inip, fabrikaya kadar

yürüyüş yaptılar ve patronu protesto ettiler.

SARIGAZI BELEDİYESİ'NDE GÖZALTI

Sangazi Belediyesi'nde çalışan Tüm Bel-Sen 3 No'lu Şube Sekreteri Nurettin Kınık, 19 Şubat günü, hiçbir gerekçe gösterilmeden Kültür Merkezi'nde görevlendirilerek Belediye'den sürgün edildi. 20 Şubat'ta konuyla ilgili olarak belediye yetkilileri ile görüşmek isteyen Şube Başkanı Fahrettin Ağdaş ise belediyenin şikayeti üzerine jandarma tarafından gözaltına alındı. Alkollü olduğu ve görevlere hakaret ettiği ileri sürülen Ağdaş, öğleden sonra Ümraniye Adliyesi'ne çıkarılırken sendikacılar da adliye önüne giderek destek verdiler.

Nurettin Kınık, olayı görevlilerin kıskırttığını ve yalan söyleyerek Ağdaş'ı gözaltına aldıklarını söyleyerek AKP'li belediye başkanının ve müdürlerin, sendikalarının çalışmalarından rahatsız oldukları için görev yerini değiştirdiklerini belirtti ve Kınık, asıl amacın kadrolaşmak olduğunu dile getirdi. Belediye, diğer belediyelerden vekaleten memur alındığını, sendika üyelerinin ise yerlerinin değiştirildiğini söyleyen Kınık, kararın geri alınması için haklarını kullanacağını bildirdi. □

SARIGAZI BELEDİYE İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR!

Geçtiğimiz günlerde Sangazi belediye işçilerinin belediye önünde bir basın açıklaması yapacağını duyduk ve Sangazi Ayışığı Ekin Sanat Derneği olarak, bizler de destek vermek amacıyla orada yerimizi aldık.

AKP'li faşist belediye, baskıların işçiler üzerinde çoğalmış ve kendi kadrolarını belediyeye sokmak için sürgünlerle bu pervasızlığın devam etmişti. Belediyede çalışan bir emekçi, sürgün edildikten sonra belediyeye bu konuyu görüşmek için geldiğinde, karşısında belediye başkanını ve jandarmaları görmüştü. Belediye başkanı, bu emekçiyi görünce jandarmalara "alın bu adamı, bu sarhoşun biridir" diyerek, sürgün edilen işçinin gözaltına alınmasına önyak olmuştu. Bu son olay üzerine işçiler bir basın açıklaması yaparak bu saldırıları teşhir ettiler.

Basın açıklamasında sık sık "Yaşasın Tüm-Bel-Sen Yaşasın KESK", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Sangazi Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldı ve yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

**Sangazi Ayışığı Ekin Sanat Derneği
Emekçileri**

“BİZİM ÇELİKTEN ZİNCİRLERİMİZ VAR”

Bir akşam vakti Ayazma'ya doğru yol alıyoruz. Ayazma mahallesinde evleri yıkılan ya da yıkılma tehdidiyle karşı karşıya olan ailelerin sözcüsü olan Kasım arkadaş yanımızda. Kasım arkadaş burada, bu mahallede büyümüş, tıpkı Ayazma'nın bir çok insanı gibi. Yol boyunca sohbet ediyoruz. Kasım arkadaş, gecekonduların yıkımına karşı canla başla mücadele ediyor. Kolay bir mücadele değil onunki... Bir yandan “Kentsel Dönüşüm Projesi” adı altında daha çok işçi ve emekçilerin oturduğu gecekonduların yıkılması, insanları birbirinden yalıtmaya çalışan belediyeye karşı mücadele ederken bir yandan da kendi aralarındaki geri ve tutarsız unsurlara karşı mücadele etmek zorunda kalıyor. Onu güçlü kılan ise, haklı bir davayı sürdürüyor oluşu. Tek başına kalsa bile bu davayı sürdürme konusunda kararlı. Yalnız olmadığını ve yalnız kalmayacağını da biliyor Kasım arkadaş. Ayazma'da temel sorunlardan biri, ev sahipleriyle kiracıların belediyenin “şeytanca” planıyla karşı karşıya getirmiş oluşu. Belediye ev sahiplerine mortgage sistemiyle vermeyi taahhüt ettiği evlerin anahtarını ancak kiracılarını çıkartıp, eski evleri yıkılacak şekilde bıraktıkları zaman teslim edeceğini söylüyor. Ve Kasım arkadaşın deyimiyle bazı “vicdansız” ev sahipleri, kiracıların hali nedir sormadan apar topar onları çıkarıyor. Şu anda iki çocuk annesi bir kadın çocuklarıyla birlikte evinden çıkartılıp sokağa atılmış durumda. Kasım arkadaş, bu insanlara da kol kanat geriyor. Gidecek hiç bir yeri olmayan insanların sayısı giderek artıyor ve Kasım arkadaşın tek başına çözüm olma gücü de azalıyor. Şu ana kadar Ayazma'da 500'den fazla ev yıkılmış durumda. Bu yılın sonuna kadar 1200 evin daha yıkılacağı söyleniyor. Ayazmalılar doğup büyüdüğü bu mahallelerin dağıtılmasını istemiyorlar. Burada onların anıları saklı. Edip Canse-

ver'in bir şiirinde dediği gibi; bu insanlar doğdukları yerin toprağına benziyorlar, havasına suyunu benziyorlar. Yine Edip Cansever aynı şiirinde “gülüyorsan ya gülmek / bir halk gülüyorsa gülmektir” diyor. Şimdi Ayazma'da hiç kimse gülmüyor. Buna rağmen halkın kendi arasında güçlü bir bağ var. Kasım arkadaş bunu “bizim çelikten zincirlerimiz var” diyerek ifade ediyor. Akşam bir kahvede toplantı var. Evleri yıkılan ya da yıkılmak üzere olan insanlar toplanıyorlar. İyi bir kalabalık var. Herkes önerilerini söylüyor-tartışıyor, biz de onları dinliyoruz. Mücadele Birliğinin bir önceki sayısında kendileriyle ilgili çıkan haberi biliyorlar. Daima yanlarında olacağımızı söylüyorlar. Önerileri zaten çok ileri. Ve en önemlisi kararlı görünüyorlar. Bundan sonra çalışmalarını sürdürmek ve yaymak için bir komisyon oluşturuyorlar. Eğer bu şekilde kararlı devam ederlerse sonuç alacakları kesin. Düşüncelerimizi ifade ediyoruz. Sorunun sadece Kasım arkadaşın sorunu olmadığını, herkesin sorunu olduğunu, örgütlü davranırlarsa istediklerini elde edebileceklerini dile getiriyoruz. Ayazma'da Ölüm Orucu'nda ölümsüzleşen Sibel Sürücü yoldaşımızın mezarının da olduğunu, bu nedenle de bu mahallenin bizim için önemli olduğunu söylüyoruz. Can kulağıyla dinliyor Ayazma'nın işçi ve emekçi insanları, genç emekçileri.

Ayazma halkı, birlikte ve örgütlü davranırlarsa yıkım ekiplerine evlerini yıktırmayacaktır. Kiracıların mağdur olmaması için çözüm yolları araştırıyorlar. Bu arayış onları kapitalist sistem dışında bir çözüme doğru itecektir elbette. Her geçen gün sistem içinde işçi ve emekçiler için konut sorununun çözümünün mümkün olmadığını kendi deneyimleriyle yaşayarak görecekler.

Biz Mücadele Birliği ve İkitelli Ekin Sanat Derneği olarak her zaman onların yanında olacağız. Ve mücadelelerini büyütme için elimizden geleni yapacağız.

Ayazma'dan ayrılırken içimizde yeni umutlar tomurcuklanıyor. Rüzgar kulaklarımıza Sibelimizin sözlerini fısıldıyor: “yanına güneşten köprüler kuracağız” □

ESKİŞEHİR SES EYLEMİ VE BEYAZ MİTİNG

Eskişehir Sağlık ve Sosyal Hizmet Sendikası (SES), 01.03.2007 tarihinde saat 12:30 da Cemevi Sağlık Ocağının önünde, Türk Tabipler Birliği, Türk Diş Hekimleri Birliği ve DİSK'e bağlı Dev-Sağlık İş'inde desteklediği, “Sağlık Ocaklarına Sahip Çıkalım” konu başlığı altında basın açıklaması yaptı.

Yapılan basın açıklamasında; 50 yıllık birikim olan sağlık ocaklarının kapatılmasına izin verilmeyeceği, siyasi iktidarın, tüm uyanlara rağmen, IMF ve Dünya Bankası kaynaklı programı uygulayarak, sağlık alanındaki tahribatın onarılmaz boyutlara ulaşmasına neden olduğu, halkın sağlığının, Uluslararası tekelere ve piyasa koşullarının inisiyatifine terk edildiğini, çağdaş sağlık yaşamının, tedavi edici hekimlikten, koruyucu hekimliğe yönelimini gerektirirken,

koruyucu hekimlik uygulamasının bir parçası olan bu kurumların, Dünya Bankası raporlarında tüm çıplaklığı ile belirtilen durum ile insanların hastalanmasından kazanç elde etmek, daha fazla hasta yaratarak, ilaç ve teknoloji ürünlerinin satışından bu ürünleri satan tekellerin gelirini arttırmaya çalıştıkları vurguladı. Ayrıca Aile Hekimliği pilot uygulaması yapılan illerin, Sağlık Ocaklarının en etkin çalıştığı iller arasında seçilmesinin tesadüf olmadığını belirtilerek, 11 Mart 2007 Pazar günü Ankara merkezli “Sağlık Hakkı İçin Beyaz Miting” ve 14 Mart 2007 tarihinde 1 günlük iş bırakma eyleminin duyurusu yapılarak basın açıklaması sona erdirildi.

İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir

Eskişehir M.B.Platformu

“BİZİM ÇELİKTEN ZİNCİRLERİMİZ VAR”

Bir akşam vakti Ayazma'ya doğru yol alıyoruz. Ayazma mahallesinde evleri yıkılan ya da yıkılma tehdidiyle karşı karşıya olan ailelerin sözcüsü olan Kasım arkadaş yanımızda. Kasım arkadaş burada, bu mahallede büyümüş, tıpkı Ayazma'nın bir çok insanı gibi. Yol boyunca sohbet ediyoruz. Kasım arkadaş, gecekonduların yıkımına karşı canla başla mücadele ediyor. Kolay bir mücadele değil onunki... Bir yandan “Kentsel Dönüşüm Projesi” adı altında daha çok işçi ve emekçilerin oturduğu gecekonduların yıkılması, insanları birbirinden yalıtmaya çalışan belediyeye karşı mücadele ederken bir yandan da kendi aralarındaki geri ve tutarsız unsurlara karşı mücadele etmek zorunda kalıyor. Onu güçlü kılan ise, haklı bir davayı sürdürüyor oluşu. Tek başına kalsa bile bu davayı sürdürme konusunda kararlı. Yalnız olmadığını ve yalnız kalmayacağını da biliyor Kasım arkadaş. Ayazma'da temel sorunlardan biri, ev sahipleriyle kiracıların belediyenin “şeytanca” planıyla karşı karşıya getirmiş oluşu. Belediye ev sahiplerine mortgage sistemiyle vermeyi taahhüt ettiği evlerin anahtarını ancak kiracılarını çıkartıp, eski evleri yıkılacak şekilde bıraktıkları zaman teslim edeceğini söylüyor. Ve Kasım arkadaşın deyimiyle bazı “vicdansız” ev sahipleri, kiracıların hali nedir sormadan apar topar onları çıkarıyor. Şu anda iki çocuk annesi bir kadın çocuklarıyla birlikte evinden çıkartılıp sokağa atılmış durumda. Kasım arkadaş, bu insanlara da kol kanat geriyor. Gidecek hiç bir yeri olmayan insanların sayısı giderek artıyor ve Kasım arkadaşın tek başına çözüm olma gücü de azalıyor. Şu ana kadar Ayazma'da 500'den fazla ev yıkılmış durumda. Bu yılın sonuna kadar 1200 evin daha yıkılacağı söyleniyor. Ayazmalılar doğup büyüdüğü bu mahallelerin dağıtılmasını istemiyorlar. Burada onların anıları saklı. Edip Canse-

ver'in bir şiirinde dediği gibi; bu insanlar doğdukları yerin toprağına benziyorlar, havasına suyunu benziyorlar. Yine Edip Cansever aynı şiirinde “gülüyorsan ya gülmek / bir halk gülüyorsa gülmektir” diyor. Şimdi Ayazma'da hiç kimse gülmüyor. Buna rağmen halkın kendi arasında güçlü bir bağ var. Kasım arkadaş bunu “bizim çelikten zincirlerimiz var” diyerek ifade ediyor. Akşam bir kahvede toplantı var. Evleri yıkılan ya da yıkılmak üzere olan insanlar toplanıyorlar. İyi bir kalabalık var. Herkes önerilerini söylüyor-tartışıyor, biz de onları dinliyoruz. Mücadele Birliğinin bir önceki sayısında kendileriyle ilgili çıkan haberi biliyorlar. Daima yanlarında olacağımızı söylüyorlar. Önerileri zaten çok ileri. Ve en önemlisi kararlı görünüyorlar. Bundan sonra çalışmalarını sürdürmek ve yaymak için bir komisyon oluşturuyorlar. Eğer bu şekilde kararlı devam ederlerse sonuç alacakları kesin. Düşüncelerimizi ifade ediyoruz. Sorunun sadece Kasım arkadaşın sorunu olmadığını, herkesin sorunu olduğunu, örgütlü davranırlarsa istediklerini elde edebileceklerini dile getiriyoruz. Ayazma'da Ölüm Orucu'nda ölümsüzleşen Sibel Sürücü yoldaşımızın mezarının da olduğunu, bu nedenle de bu mahallenin bizim için önemli olduğunu söylüyoruz. Can kulağıyla dinliyor Ayazma'nın işçi ve emekçi insanları, genç emekçileri.

Ayazma halkı, birlikte ve örgütlü davranırlarsa yıkım ekiplerine evlerini yıktırmayacaktır. Kiracıların mağdur olmaması için çözüm yolları araştırıyorlar. Bu arayış onları kapitalist sistem dışında bir çözüme doğru itecektir elbette. Her geçen gün sistem içinde işçi ve emekçiler için konut sorununun çözümünün mümkün olmadığını kendi deneyimleriyle yaşayarak görecekler.

Biz Mücadele Birliği ve İkitelli Ekin Sanat Derneği olarak her zaman onların yanında olacağız. Ve mücadelelerini büyütme için elimizden geleni yapacağız.

Ayazma'dan ayrılırken içimizde yeni umutlar tomurcuklanıyor. Rüzgar kulaklarımıza Sibelimizin sözlerini fısıldıyor: “yanına güneşten köprüler kuracağız” □

ESKİŞEHİR SES EYLEMİ VE BEYAZ MİTİNG

Eskişehir Sağlık ve Sosyal Hizmet Sendikası (SES), 01.03.2007 tarihinde saat 12:30 da Cemevi Sağlık Ocağının önünde, Türk Tabipler Birliği, Türk Diş Hekimleri Birliği ve DİSK'e bağlı Dev-Sağlık İş'inde desteklediği, “Sağlık Ocaklarına Sahip Çıkalım” konu başlığı altında basın açıklaması yaptı.

Yapılan basın açıklamasında; 50 yıllık birikim olan sağlık ocaklarının kapatılmasına izin verilmeyeceği, siyasi iktidarın, tüm uyanlara rağmen, IMF ve Dünya Bankası kaynaklı programı uygulayarak, sağlık alanındaki tahribatın onarılmaz boyutlara ulaşmasına neden olduğu, halkın sağlığının, Uluslararası tekelere ve piyasa koşullarının inisiyatifine terk edildiğini, çağdaş sağlık yaşamının, tedavi edici hekimlikten, koruyucu hekimliğe yönelimini gerektirirken,

koruyucu hekimlik uygulamasının bir parçası olan bu kurumların, Dünya Bankası raporlarında tüm çıplaklığı ile belirtilen durum ile insanların hastalanmasından kazanç elde etmek, daha fazla hasta yaratarak, ilaç ve teknoloji ürünlerinin satışından bu ürünleri satan tekellerin gelirini arttırmaya çalıştıkları vurguladı. Ayrıca Aile Hekimliği pilot uygulaması yapılan illerin, Sağlık Ocaklarının en etkin çalıştığı iller arasında seçilmesinin tesadüf olmadığını belirtilerek, 11 Mart 2007 Pazar günü Ankara merkezli “Sağlık Hakkı İçin Beyaz Miting” ve 14 Mart 2007 tarihinde 1 günlük iş bırakma eyleminin duyurusu yapılarak basın açıklaması sona erdirildi.

İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir

Eskişehir M.B.Platformu

KAPİTALİST BATAKLIK VE LÜMPEN PROLETARYA

Lümpen proletarya kapitalizmin çürümüşlüğüne en açık görüldüğü, en altta yer alan kesimdir. Lümpen proletaryanın bugünkü durumunu, siyasi, kültürel ve pratik durumunu anlamak için ortaya çıkış koşullarını, hangi temellerde ortaya çıktığını ortaya koymak gerekir.

Yarı işsiz ya da tam işsizlerin oluşturduğu nispi artı-nüfus sürekli değişir. Ekonomik bunalımlar ve krizler bu nüfusu artırır. Bunalım geçince tekrar çalışanların sayısı artar, ancak kapitalistler daha az sayıda işçiyle üretimi sürdürmek için yeni makineleri de devreye sokmuş olduğu için işini kaybetmiş olanlardan daha az sayıda işçi iş bulabilir. İşsiz sayısı da artar. Kapitalist üretim artı-değer sömürsünü gerçekleştirmek için yapılır. Çalışan işçilerin üzerinde baskı oluşturulması, daha düşük ücrete çalışmalarnın sağlanması yani daha fazla artı-değer sömürsü için devamlı bir işsizler ordusu yedekte tutulur; bu kapitalist sömürünün bir sonucudur. Sürekli işsizlik lümpen proletaryayı ortaya çıkaran önemli bir temeldir. Kapitalist sömürünün ortaya çıkardığı işsizlik ve kapitalizmin artık çalışamaz duruma getirdiği, küçük yaşta çalışma nedeniyle ya da sağlıksız koşullarda, aşırı çalışma nedeniyle genç yaşlarda ya da orta yaşlarda çalışamaz duruma gelenler lümpen proletaryanın sayısını artırır. Marx; *"İşçi sınıfının düşkünler tabakası ile yedek sanayi ordusu ne kadar yoğun olursa, resmi yoksulluk da o kadar yaygın olur. Bu kapitalist birikimin mutlak genel yasasıdır. Nispi artı-nüfusun en dipteki torusu, en sonu, sefalet alanında bulunur"* diyor. Bu en diptekileri iki ayrı grup olarak ele almak gerekiyor. Birincisi; serseriler, suçlular, fahişeler vs. den oluşan "tehlikeliler". İkincisi ise, sürekli işten atılmalarla çoğalan işsizler; yetim ve öksüz çocuklarla yoksul ailelerin çocukları (bunlar geleceğin işsizler ordusunun adayları); en sonu Marx'ın söylemiyle; *"Ahlak düşkünlere, zavallılar, çalışmayacak durumda olanlar, iş bölümü nedeniyle uyum yeteneğinden yoksun kalmış çaresizler; normal emekçi yaşını aşan kimseler; sayıları tehlikeli makineler, madenler, kimyasal işler vb. ile artan sanayi kurbanları, sakatlar, sayrılılar, dullar."*

Bunlara bugün önemli sayıda olan köylerinden sürülenleri eklemek gerekiyor. Kimi zorla göç ettirilen, kimi de kapitalist sömürü sonucu artık yaşayamaz hale gelip mülksüzleşenler. Yani bir kısmı sürekli mülksüzleşen küçük köy-

lülerin kentlere göçenleri. Ayrıca sürekli mülksüzleşen küçük burjuvaların bir kısmının lümpen proletarya saflarına, işsizlerin saflarına katılmasını eklemek gerekiyor.

Nispi artı-nüfus arttıkça sefalet de artar, yoksulluk artar. Bunların sonucunda ise kapitalist üretimin ve zenginliğin artışı oluşur. Sermaye ne kadar birikirse sefalet de aynı ölçüde artar. *"Bir kupta servet birikimi, diğer kupta, yani kendi emeğinin ürünü sermaye şeklinde üreten sınıfın tarafında sefaletin, yorgunluk ve*

bezginliğin, köleliğin, bilisizliğin, zalimliğin, ussal yozlaşmanın birikimi ile aynı anda olur" sözleriyle Marx'ın belirttiği durum bugün açısından çok daha açıkça görülüyor, yaşanıyor. Emperyalizmin bütün zenginliklerinin, birikiminin merkezi, sermayenin en büyük merkezi ABD'de emperyalist sömürüye rağmen iki milyonu aşan sayıda insanın haphanelerde olması ve on milyonlarca insanın sabıkalı olması sefalet ve servet birikiminin birlikte büyümesinin en açık örneğidir. Bugünün Türkiye'si açısından da her geçen gün suçların, sefaletin, yozlaşmanın artmasıyla servetin diğer kupta artışı görülüyor. Suçların büyük artış gösterdiği 2006 yılının Sabancı topluluğunun öz varlıklarının en büyük artışlarından birini yaşadığı bir yıl olması durumun anlaşılması için bir veridir.

Lümpen proletaryanın varlığı ve sayısının sürekli artması kapitalist sömürünün bir sonucudur. Kapitalistlerin serveti ne kadar artarsa lümpen proletaryanın sayısı, yozlaşma ve sefalet o kadar artar.

Lümpen proletarya burjuva sınıfın saflarında burjuvazi için savaşacak, kendini burjuvaziye satabilecek bir karaktere sahiptir. Bunun tarihte önemli ve büyük örnekleri yaşandı. 1848 Şubat Devrimi'nde Fransa'da proletaryanın etkin olması, daha sonrasında iktidardaki burjuvazinin proletaryayı yenecek güçten yoksun olması nedeniyle burjuvazi lümpen proletaryadan kurulu, 15-20 yaşlarında gençlerden oluşan biner kişilik 24 gezgin muhafız taburu oluşturuyor. Proletarya bunların kendisiyle aynı safta olacağını düşünüyor. Ancak burjuva üniformanın altında, kendini burjuvaziye satan lümpen proletarya 1848 Haziran'ında Paris Ayaklanmasında proletaryanın bastırılması ve üç bin proleterin katledilmesinde görev alıyor. 1849 Fransa'sında Napolyon Bonaparte serserileri topladığı 10 Aralık derneği ile kendine hizmet edecekleri bir araya getiriyor. 1920'li yıllardan başlayarak, asıl olarak da 1930'lu yıllarda Nazi faşizmi lümpen proletaryaya Nazi üniforması giydirecek, faşist parti saflarında toplayarak taban oluşturuyor. İtalya'da yine Mussolini lümpen proletaryayı örgütüyor. Tarihte çok sayıda örnekte görüldüğü gibi lümpen proletarya burjuvazinin ve faşizmin emrinde proletaryaya karşı savaşıyor.

Üretimden kopuk olan, kültürel açıdan, ahlaki açıdan, bilgi birikimi açısından toplumun en gerisinde olan lüm-

pen proletarya, burjuvazinin kendine ihtiyaç duyduğu zaman teklif edilen üniforma ve paranın çekiciliği ile burjuva sınıfın hizmetine girmekte tereddüt etmiyor. İç savaşların yaşandığı yerlerde ya da faşist örgütlenmelerde, faşist devletlerde bunlara yaygın olarak görev verilir, üniforma verilir. Özellikle genç yaşta olanları burjuvazinin yönlendirmesiyle, bütün ataklığı ile, gençliğin verdiği atılganlıkla devrime ve halka karşı savaşabilir. Bunlar kendi halkına karşı tehlikeli duruma çok kolay getirilirler. Kısa bir askeri eğitim, politik olarak da vatan-millet-sakarya ajitasyonu ile kendisine verilen paranın ve taşıdığı etiketin gereği olarak halka karşı her türlü saldırıyı yaparlar. 12 Eylül öncesinde greve çıkan işçilerin grev çadırlarına yönelik çok yaygın olarak gerçekleştirilen saldırılarda, halka yönelik katliamlarda yeralan faşistler yaygın olarak lümpen proletarya içinden çıkıyordu. Son yaşanan örnek olarak Hrant Dink'in katledilmesinde yeralanlar var. Tetiği çeken ve bunu yapmayı üstüne aldığı anlaşılan diğer kişi lümpen proletarya saflarından. Bütün semtlerdeki faşist örgütlenmelerde yeralanların çeteciler, serseriler başta olmak üzere lümpen proletaryadan geldiği herkesçe bilinir.

Sermayenin merkezileşmesi sürdükçe çürümüşlük artacak. Sömürü arttıkça, sermayenin asalaklığı arttıkça çürümüşlük toplumun en alt kesiminde yaygınlaşır. Sermayenin daha az elde ve daha fazla toplanmasıyla kırsal alanda yaşayan nüfus devamlı mülksüzleşip kentlere akar. Bunların önemli kısmı lümpen proletaryaya katılır. Kentlerde işsizler, aylaklar artar. Lümpen proletaryanın sayısı artar. Kısa süreli işlerde çalışırlar, ya da hırsızlık, uyuşturucu satışı, çeteleşme gibi, fuhuş gibi suçlara yönelirler.

Lümpen proletaryanın yaşamına daha yakından bakınca, bunların geçici olarak çalışanları, mevsimlik çalışanları yani dönem dönem çalışanları var. Bunlar inşaatlarda, işportacılıkta, turistik bölgelerde çalışır, tarımda çalışır. İşçi barakalarında, bekarevlerinde ya da en ucuz otellerde kalırlar. Kültürel, sosyal etkinliklerden uzak yaşarlar. En alttakiler, yani hiç çalışmayanlar ise hırsızlık, çeteleşme, kadın ticareti, uyuşturucu başta olmak üzere her türlü suç ve yozlaşmanın içine girerler. Lümpen proletaryanın günlük yaşamdaki görüntüsü bile kendini belli etmektedir. İşsiz aylak tavrılarıyla, kaldırımlarda gününü geçirmesiyle, kahvehaneleri, internet cafeleri doldurmasıyla, fanatik futbol takımı taraftarlığı vs. tavrılarıyla kendini gösterir.

Lümpen proletaryayı kültürel, entelektüel, bilimsel ve ahlaki anlamda geri bırakan diğer etkenlere gelince, bunların başında burjuva eğitim sistemi var. Bilimsellik açısından geri, insanın yaratıcı düşüncesini geliştirmeyip körelten eğitim verilmesi. Sosyal, kültürel, sportif açıdan insanın yeteneklerini geliştiren değil körelten eğitim verilmesi. Burjuva çocukları dışındakilere ancak kapitalistlerin ihtiyaçları ölçüsünde ve proletaryanın kazanımları oranında eğitim verilmesi ve bir çoğunun eğitimden mahrum kalmasıyla insanların geri bırakılması. Gerici eğitim verilmesi, okulların eğitim ve bilim temelinde insanı geliştiren faaliyet yürütmesinden çok kışla anlayışıyla, terbiye etme anlayışıyla eğitim verilmesi. Ayrıca kapitalist sömürünün sefaletle sürüklenmesi nedeniyle bir çok ailenin çocuklarını okutamaması, eğitememesi. Eğitimle ve medya vasıtasıyla gençlerin bencil, çıkarıcı yetiştirilmesi. Eğitimle ilgili bu koşullar lümpen proletaryanın kültürel yapısını şekillendirir.

Lümpen proletaryanın yozlaşmasında, bu anlamıyla sürekli yönlendirilmesinde burjuva medya önemli bir işlev görür. Televole kültürü denilen programlar, magazin programları, sürekli futbol fanatikliğini körükleyen yayınlar, Kurtlar Vadisi türünden diziler lümpen proletaryayı politik olarak yönlendirme, yozlaştırma işlevi görüyor. Ayrıca porno ve kadını bir meta olarak kullanan, cinselliği kullanan yayınlar da lümpen proletaryanın yozlaşmasında işlev görür.

Burjuvazi faşist örgütlenme ve ideolojiyi lümpen proletarya üzerinden sürdürüp yaygınlaştırmaya çalışır. Devrime karşı toplumu yozlaştırmayı da yine lümpen proletarya üzerinden sürdürür. Bunun en açık örneklerinden olan Dersim'e bakmak lazım. Bir dönem burjuva istatistiklerinde bile en az suç işlenen yer olan ve bir çok kez en az suç işlenen iller listesinin başlarında yeralan Dersim'i yozlaştırmak için son yıllarda uyuşturucunun yaygınlaştırılması çabalarının olduğunu biliyoruz. Diyarbakır ve Kürt halkının serhildanlarının yaşandığı yerlerde yine burjuvazinin hem yozlaştırma hem de bazı insanları satın almak için uyuşturucu ve yozlaştırmayı artırmak için özel çaba harcadığını biliyoruz. Van'dan bir gencin gerillada yaşamını yitirmesi üzerine bir polisin söyledikleri Gündem Gazetesine yansımıştı. Polis, gerillaya yeni katılmış genç için, o sokaktan gerilla çıkmasına şaşırıldığını belirtip, o sokağa hayat kadını gönderdiklerini belirtiyor. Bu yüzden gençlerin gerillaya katılmayacağını düşünüyor. Diyarbakır Spor futbol takımının

**Sermayenin
merkezileşmesi sürdükçe
çürümüşlük artacak. Sömürü
arttıkça, sermayenin asalaklığı
arttıkça çürümüşlük toplumun
en alt kesiminde yaygınlaşır.
Sermayenin daha az elde
ve daha fazla toplanmasıyla
kırsal alanda yaşayan nüfus
devamlı mülksüzleşip kentlere
akar. Bunların önemli kısmı
lümpen proletaryaya katılır.
Kentlerde işsizler, aylaklar artar.
Lümpen proletaryanın
sayısı artar. Kısa süreli işlerde
çalışırlar, ya da hırsızlık,
uyuşturucu satışı, çeteleşme
gibi, fuhuş gibi suçlara
yönelirler.**

süper lige çıkarılmasının gençleri mücadeleden uzak tutmak için devlet desteğiyle gerçekleştirildiği de defalarca itiraf edilen bir gerçek. Emekçi semtlerinde lümpen proletarya sayısal ve yoğunluk olarak yaygın. Devrimci hareketin etkin olduğu emekçi semtlerinde faşist örgütleri yaygınlaştırma çabalarında istenilen sonuç alınamayınca yozlaştırma girişimleri başladı. İstanbul'da Gazi, 1 Mayıs, Gülsuyu gibi mahallelerde açık olarak sermayenin desteğiyle çeteleşme, hırsızlık, uyuşturucu ve her türlü yozlaştırma çabalarının örgütlenip yaygınlaştırılmaya çalışıldığını biliyoruz.

Komünist Manifesto'da lümpen proletarya için; "lümpen proletaryaya gelince, eski toplumun bu en alt katmanlarındaki pasif çürümüşlük, bir proleter devrim sayesinde yer yer hareketin içine savrulsa da yaşam tarzının bütünü gereği gerici çabalara satılmaya daha istekli olacaktır." sözleri tarihsel deneyimlerle tekrar tekrar doğrulandı. 1871 Paris Komünü için Marx; "artık adam öldürme, hırsızlık, saldırı gibi şeylerden söz edildiğini duymuyoruz, diyordu bir Komün üyesi; sanki polis tüm tutucu müşterilerinin topunu, kendisiyle birlikte Versailles'a sürüklemiş!" sözlerini aktarıyor. Burjuvazinin olmadığı yerde suçlulardan eser kalmıyor, burjuvaziyle gitmiş oluyorlar. 1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi gerçekleştiğinde burjuvazinin sık sık lümpen proletaryayı ayaklandırıp devrimi yıkmaya, kurmakta olan devrimci düzeni bozma çabaları gerçekleşti. Kimi zaman içki dükkanlarını, depolarını yağmalatarak orarlardan sarhoşlarla karşı-ayaklanma girişimi oldu, kimi zaman serserileri toplayıp karşı-ayaklanma ve devrimi yıkmaya girişimleri oldu. Komünist Manifesto'da belirtildiği gibi lümpen proletarya her zaman burjuvazi tarafından satın alınarak proletaryaya karşı kullanıldı.

Bugün açısından en güncel olay olan Hrant Dink'in öldürülmesinde gözler lümpen proletaryaya çevrildi. Konuşmalarda bir çok şey söyleniyor, çözüm önerileri birbirini izliyor. Burjuva medyada herkes konuya ilişkin yorum ve görüşler ortaya koyuyor. Bunları bir yana koyup gerçeğin ne olduğuna bakmak gerekir. Lümpen proletarya devamlı olarak faşizm tarafından olsun, gericilik tarafından olsun proletaryaya karşı kullanılmıştır ve devamlı olarak bu po-

tansiyeli taşır. Son yıllarda Trabzon'da lümpen proletaryanın yer aldığı bir karşı-devrimci örgütlenme gerçekleşti. Bunlar faşizmin tetikçiliğini de yapıyor, her türlü faşist saldırıyı da gerçekleştiriyorlar. Faşizm tarafından lümpen proletarya içinden her ilde aynı tür örgütlenmeler oluşturulmuştur ya da oluşturulabilir.

Lümpen proletaryanın olumsuzlukları nasıl engellenir ya da yok edilir? Öncelikle, kapitalizm var olduğu sürece lümpen proletarya olsun her türlü yozlaşma olsun ortadan kaldırılamaz, kapitalizm var oldukça onun yıkıma uğrattığı, yozlaştırdığı posası da olacak. Bugünden ne yapılabilir? Öncelikle gerici çabalara satılmaya istekli olacağı, bu anlamıyla devamlı olarak proletaryanın etkisi ve disiplini altında olmaları gerektiği unutulmamalıdır. Bugünden geleceği kurma çabalarının sürdürüldüğü devrimci çalışmaların yapıldığı dernek, sanat merkezleri ve diğer sosyal etkinliklerde yeralan ve çalışmaları yürütenler lümpen proletaryanın eğitilmesi, dönüştürülmesi için de çaba göstermelidir. Devrimciler halk içindeki etkinlikleriyle halkın en alt katmanı olan lümpen proletaryanın olumsuz yönelim ve davranışlarını mücadelenin oluşturacağı toplumsal etki ile engellemelidir. Bunun örnekleri çok var. Mücadelenin üst boyutlarda olduğu dönemlerde, mücadeleye katılımın yaygın olduğu yerlerde lümpen proletaryanın suçlu kesiminin suç işlemekten uzaklaştığı, suçların azaldığı görülüyor. Bunun iki nedeni var; birincisi mücadelenin bütün emekçilere verdiği geleceği kurma bilinci ve umudunun toplumun en alt kesimindeki lümpen proletaryaya kadar hepsini etkilemesi, ikincisi ise mücadeleyi yükselten proletaryanın lümpen proletarya üzerinde de etki kurmasıdır. Kısaca, bugün açısından yapılacak olan lümpen proletaryanın çürümüşlüğüne ve yozlaşmasına karşı bunların eğitilmesi, bilinçlendirilmesi, sosyal ve kültürel olarak geliştirilmeleri, mücadeleye girmelerinin sağlanması ve proletaryanın devrimci disiplininin bunlar üzerinde sürekli etki kurmasıdır.

Lümpen proletaryanın varlığı ve toplumun en altında yeralması gerçeğini kapitalist toplumda ortadan kaldırmak olanaksız olduğundan, lümpen proletaryanın ve taşıdığı yozlaşmanın ortadan kaldırılması asıl olarak kapitalist mülkiyetin kaldırılmasını gerektirir. □

BEN DE DENİZLER İÇİN BİRŞEYLER SÖYLEMEK İSTİYORUM

"Ben de Denizler İçin Bir Şeyler Söylemek İstiyorum" diyen herkesin söyleyeceklerini kitlelerle paylaşması için başlatılan kampanyada aşağıdaki adrese Deniz, Yusuf, Hüseyin için göndereceğiniz ve kitlelerle paylaşmak istediğiniz mesajlar Ayışığı Sanat Merkezi yayın organı olan Önsöz dergisinde yayınlanacaktır.

denizlere@gmail.com
Ayışığı Sanat Merkezi

“BUZ KIRILMIŞ Y

Koşullar, Lenin'in yıllar önce söylediği "buz kırılmış yol açılmıştır" sözünü hatırlatıyor bir kez daha. Lenin, bu sözü Fransa'da yüzbin işçinin greve çıktığı koşullar için söylüyordu. Türkiye'de Hrant Dink'in cenazesinde yürüyen ve yükseltmek istenen şovenizme en büyük darbeyi indiren yüzbinlerce insan, "buzun kırıldığını ve yolun açıldığını" gösteriyor. Bu gerçeği anlamayanlar kendilerini "301. madde kaldırılınsın" vb. gibi reformist taleplerle oyalayadursunlar, devrim kendi yolunu açmaya devam edecektir.

12

Devlet yetkililerinin Şubat ayı boyunca tespih taneleri gibi ABD'yi tavaf etmeleri, ne tek başına ABD Kongresi'ne sunulan "Ermeni Soykırımı Tasarısı" ile ilgilidir ne de Kerkük meselesi ile. Görüşmelerde mutlaka bu konular da ele alınmıştır; ama çok daha fazlasının gündemde olduğuna şüphe yok. Aynı süreçte İsrail Başbakanı Ehud Olmert'in de Türkiye'yi ziyaret etmesiyle yoğunlaşan diplomasi trafiğine bakıldığında görülecektir ki, bütün bunlar Ortadoğu'da girişilecek yeni hamlelerin ön hazırlıklarıdır. Sürecin bundan sonra nasıl gelişeceğini, kesin belirlemelerle ifade etmek zor, gerekli de değil; ama sürecin genel eğilimlerini öngörmemiz mümkün.

ABD emperyalizmi, geliştirdiği Büyük Ortadoğu Projesi'nin daha ilk ayağında çamura saplanınca yedek lastikleri devreye sokmaktan başka bir seçeneği kalmadığını gördü. Bunun diplomasi dilindeki adı, "çıkar ortaklığı"dır. Ancak, politikayla az ya da çok ilgisi olan herkes bilir ki "çıkar ortaklığı" denilen şey, ekonomik, siyasi ve askeri anlamda güçlü olanın istediklerini zorla kabul ettirmesinden başka bir şey değildir. Hele bir de karşısındaki güç, efendisine kulluk etmeye dünden razı olan bir köleden farksızsa... ABD ile Türkiye arasında sürmekte olan diplomatik ilişkilerin özeti budur.

Bu nedenle Türk devleti Ortadoğu'da çamura saplanmış ABD'yi kurtarmak için yedek lastik olma konusunda hevesli bir tutum içerisinde. Bu Özal döneminde patlak veren Körfez Savaşı'ndaki gibi "bir koyup üç alma" gibi bir durum da değildir. Tam tersine "Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olma"ları işten bile değildir. İçeride bir toplumsal devrim baskısı altında olan tekelleri ser-

maye sınıfı ve onun devleti, bu nedenle yeni maceralara yelken açacak gücü kendisinde bulamıyor. Ayrıca uluslararası çelişki ve çatışmaların tam ortasında bulunuyor oluşu, resmi politikalarında karşı karşıya olduğu açmazlar TC devletinin elini kolunu bağlıyor. O şimdi ne yapacağını bilemez bir halde o kapıdan o kapıya dolanan bir acuze gibidir. Dahası, çaldığı hiçbir kapıdan umduğu medeti bulamıyor; eli boş yine sokak ortasına bırakılıyor. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, ABD'ye giderken "Türkiye-ABD ilişkilerinin çok yoğun bir dönemden geçtiğini" söylüyordu. Abdullah Gül daha ABD'de iken Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne karşı Avrupa'da başlatılan gözaltı ve tutuklamalar, TC devletinin diplomasi alanındaki başarılarını gibi yansıtılıyordu. Herkeste Türkiye ile ABD arasında ulusal kurtuluş hareketine karşı ortak bir operasyon başlatma konusunda görüş birliği sağlanmış izlenimi uyandırılmaya çalışılıyordu. Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın da ABD'ye gitmesi, olası bir sınır ötesi operasyonu için son hazırlıkların yapıldığı yönünde yorumlanıyordu.

Önce Avrupa'da gözaltına alınanların bir kısmının bırakılması, ardından yapılan ve 6 saat süren Milli Güvenlik Kurulu toplantısından Güney Kürdistan'a karşı "siyasi ve diplomatik çabaların yoğunlaştırılması" kararının çıkması, kopartılan gürültünün aslında yaprak hışırtısından başka bir şey olmadığını göstermeye yetti. Belli ki, sınır ötesi operasyona ya da diplomasideki söylemiyle "askeri seçeneğe" ABD yeşil ışık yaktı. Operasyon yerine bu sorunun çözümü için Türk yetkililere Kürdistan Özerk Yönetimi ile görüşmeleri telkininde bulunmuştu.

Bir anda ateş topunu kucağında

YOL AÇILMIŞTIR”

bulan TC devletinin en yetkili ağızları topu birbirlerine atmaya başladılar. Yaşar Büyükanıt, “biz bölücü teröre destek verenlerle görüşmeyiz, kim istiyorsa görüşsün” dedi. O bu açıklamayı yapmadan kısa bir süre önce, PKK Koordinatörü konumundaki Edip Başer, “yararlı olacaksa görüşülür” diyordu. Su yüzüne çıkan çelişkilere son örnek, Başbakanın ve Genelkurmayın karşılıklı açıklamaları oldu.

Tayyip Erdoğan, Genelkurmay Başkanı Büyükanıt’ın Kürdistan Özerk Yönetimi’yle görüşmeyeceklerine dair sözüne, “bu sözü kişisel düşünceleridir. Son sözü kurumsal olarak hükümet söyler. Kişiler kurumsal açıklama yaparlarsa kaos meydana gelir” diye yorumda bulunmasına Genelkurmay geciktirmeden resmi bir açıklamayla cevap verdi. Genelkurmay, Büyükanıt’ın sözlerinin Türk Silahlı Kuvvetleri’nin kurumsal görüşü olduğunu söyleyerek, bir kez daha hükümete karşı tavrını ortaya koymuş oldu. Böylece devletin tepesindeki kriz ve çatlak gözle görülür bir şekilde belirginleşiyordu.

Ateş topu olduğu gibi ortada duruyordu ve kimse ona elini dahi uzatmaya cesaret edemiyordu. Beklenen MGK toplantısından da istenen sonuç çıkmamış, deyim yerindeyse “dağ fare doğurmuştu”. Egemen sınıf içinde büyüyen, derinleşen krizi en iyi gösteren şeylerden biri, artık devlet kurumlarının “gizli sırlar”ını ifşa etmeye başlamış olmalarıdır. Türkiye ile Kürdistan Özerk Yönetimi arasında gayri resmi görüşmeler olduğu açıkça itiraf ediliyor. AKP Genel Başkan Yardımcısı Dengir Mir Fırat da, Türkiye’nin bu konuda yetkili bir “özel büyükelçisi” olduğunu söylüyordu. Demek ki, devlet, özelleştirme furçasına burada da uyum gösteriyor ve resmi Irak Büyü-

kelçisi’nin yanı sıra gayri resmi; “özel” bir “Kuzey Irak Büyükelçisi” atıyor! Böylece el altından görüşmelerle karşı karşıya olduğu krize palyatif çözümler üretmeye çalışıyor. ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, Senato Tahsisler Komitesi’nde yaptığı konuşmada bunu teyit ediyor. Türkiye ve Kürdistan Özerk Yönetimi arasındaki görüşmelerin PKK konusunda olduğunu söyleyen Rice, bu görüşmelere kendilerinin de yardımcı olduklarını ekliyor.

Devletin tepesinde büyüyen çatlak, kısaca devrimci durum olarak tanımladığımız ekonomik ve siyasi krizin en açık kanıtıdır. Terside doğrudur: ekonomik ve siyasi kriz, ya da devrimci durum, devletin tepesindeki çatlak giderek derinleştiriyor. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet açısından esas mesele, Kerkük ya da sınırötesi operasyon değil, toplumsal devrimin bastırılması meselesidir. Toplumsal devrimin ve bu devrimin en önemli bileşeni olarak Kürt halkının özgürlük savaşının bastırılması sorunu, devletin tepesinde ve egemen sınıf arasında çelişkilerin, çatışmaların derinleşmesinin asıl kaynağıdır. Önümüzdeki süreçte gündeme gelecek olan Cumhurbaşkanlığı seçimi ve hemen arkasından yapılacak olan genel seçimler, devlet içerisindeki çelişki ve çatışmaları daha da derinleştirecektir. Başbakan, bu gidişatın sistem için ne büyük bir tehlike oluşturduğunu bildiği için “kurumlarımızı birbiriyle vuruşturmak gibi bir gayretin içerisine girmek büyük bir yanlıştır” diyor. Onun bu sözleri, devletin kurumları arasında bir birlik olmadığının en açık kanıtı oluyor. Orduyla hükümet, orduyla polis arasında, parlamentodaki partilerin kendi aralarında bir çatışma içinde olduğunu artık sağır sultan bile biliyor.

Şimdilik devlet içerisinde, “dorukta” üzerinde anlaşılabilen tek konu bir devrim karşısında bütünlüklü davranmalarının zorunluluğudur. Deyim yerindeyse çekildikleri fildişi kule burasıdır. Burayı da kaybederlerse her şeyi kaybedeceklerini biliyorlar. Bu nedenle toplumsal devrim doğrultusunda atılacak her adımı bastırmak konusunda tezcanlı davranıyorlar. DTP Diyarbakır İl başkanının “Kerkük’e müdahale Diyarbakır’a müdahaledir” sözünden sonra apar-topar tutuklanması, K. Kürdistan’da bulunan kurumların basılması vb. bunu gösteriyor. Sürecin daha da sertleşeceği şimdiden anlaşılıyor. Devlet işçi sınıfı ve emekçilere, yoksul Kürt halkına ve onun özgürlük hakkı için sürdürdüğü mücadeleye saldırmak dışında bir çıkış yolu bulamıyor. Fakat her saldırı, halkın öfkesini büyütmekten başka birşeye yaramıyor. Devlet artık bu aşamadan sonra ne yaparsa yapsın devrim için çalışmış olacaktır.

Koşullar, Lenin’in yıllar önce söylediği “buz kırılmış yol açılmıştır” sözünü hatırlatıyor bir kez daha. Lenin, bu sözü Fransa’da yüzbin işçinin greve çıktığı koşullar için söylüyordu. Türkiye’de Hrant Dink’in cenazesinde yürüyen ve yükseltmek istenen şovenizme en büyük darbeyi indiren yüzbinlerce insan, “buzun kırıldığını ve yolun açıldığını” gösteriyor. Bu gerçekçi anlamayanlar kendilerini “301. madde kaldırılсын” vb. gibi reformist taleplerle oyalayadursunlar, devrim kendi yolunu açmaya devam edecektir.

Şimdi leninistlere düşen, toplumsal bir devrim için olgunlaşan bu koşulları iyi değerlendirmek, açılan çatlaklardan işçi sınıfı ve emekçi halkların iktidara yürümesini sağlamaktır. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ZINDANLARDAKİ BASKILAR SÜRÜYOR

28 Şubat Çarşamba günü Mücadele Birliği Platformu zindanlarda artan baskılara ilişkin İHD'de bir basın açıklaması düzenledi. Basının yoğun ilgi gösterdiği basın açıklamasına tutsak anaları Güzel Ana ve Gülmez Ana'da katılarak destek verdiler. Açıklamada; "Tarihi Ölüm Orucu Eylemi, devrimci tutsakların devrime bağlılıklarını göstererek tarihe geçmiştir. Halkların yüreğinde ve bilincinde kazanılan bir zafer olarak insanlık değerlerini yükseltmiştir. F Tipi zindanlarda Ölüm Orucunun bitirilmesinin ardından baskılar azalmak bir yana artarak sürüyor. Daha önce de yaşanan aramalarda talan, hastane ve mahkeme götürüş getirilişlerinde saldırı, hücre cezası, mektup yazamama ve alamama cezası, görüş cezası vb.

gibi birçok yaptırımla devrimci tutsaklar teslim alınmaya çalışılıyor.

Bu uygulamalara karşı çıkmak, F Tipi zindanların kapatılması için mücadele etmek hepimizin görevidir" denildi. Tekirdağ F tipi zindanından yeni tahliye olan Barış Cengiz'de Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'ne yapılan komplo sonucu gözaltına alındıklarını ve dört kişinin tutuklandığını, bir yıl süreyle F tipi zindanlarda kaldıklarını, zindanda kaldıkları süre boyunca bir çok baskıyla karşı karşıya kaldıklarını söyledi. En son, hastaneye götürülen bir devrimci tutsağa yolda jandarmalar tarafından ayakkabı araması bahane edilerek saldırıldığı, bunun üzerine kendilerinin kapı dövme eylemi yaparak tepki gösterdiklerini ve bunun sonucunda da görüş cezası aldıklarını; eylemleri sürdürmeleri nedeniyle görüş cezalarının bir yılı bulduğunu söyledi. Ayrıca Barış Cengiz, zindanlardaki baskıların arttığına dikkat çekti. F tipi zindanlarda türkü söylemenin bile disiplin cezası ile cezalandırıldığını, açlık grevi yapmanın dışında, örneğin canınız istemediği için yemek almadığınızda bile cezai yaptırımlarla karşı karşıya olduğunuzu belirten Barış Cengiz, F Tipinde en küçük protesto eylemlerinin bile ceza ile karşılandığını ve Ölüm Orucu'nun bitirilmesinden sonra F Tipi zindanlarda olumlu hiçbir gelişme yaşanmadığını tersine baskıların daha da arttığını söyledi.

Ayrıca basın açıklaması sonrası basına, yayınevimiz "Yeni Dönem Yayıncılık"tan çıkan "Zindan Savaşlarının Kısa Tarihi" kitabının tanıtımı yapıldı; basın mensuplarına ve basın açıklamasına katılan analara kitap hediye edildi. □

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

27 Şubat akşamı, ertesi sabah Kadıköy'e yapıştırmak için rulolar halinde hazırladığımız EKA imzalı ait 8 Mart afişlerimizi, kova ve fırçamızı almış, evimize gitmeden önce Sarıgazi Ayışığı Sanat Derneği'ne uğramıştık. Dışarı çıktığımızda akşam saat 22.00 civarı, kapının önünde jandarmalar önümüzü keserek kimliklerimizi istedi. Bizler kimliklerimizi vermek zorunda olmadığımızı söyledik, afiş yapmadığımızı ve yapmayacağımızı belirttik. Afiş yapacak olsak bile akşam saat 22:00'ü bunun için seçmeyeceğimizi, gündüz yapacağımızı ve afişlerimizin izinli olduğunu da söyledik. Ancak afişlerimizin izinli olmadığını iddia eden keyfi tutum takıman jandarma biz 3 kişiyi zorla gözaltına alarak karakola götürdü ve cezai işlem uyguladı. Jandarma, bizi ancak gece 01:30 civarında serbest bıraktı.

Baskıların bizi yıldıramayacağını ve çalışmaların süreceğini göstermek için, 28 Şubat günü Sarıgazi sokaklarını ve Kadıköy'ü 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'nde mücadeleye çağıran afişlerimizle donattık.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!**

Sarıgazi'den Emekçi Kadınlar

YAŞASIN 8 MART

**DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ
KAPİTALİZME
KARŞI
MÜCADELE
BİRLİĞİ**

EKA 8 MART ETKİNLİKLERİ
4 Mart Pazartesi
Gazet, İkticili, Sarıgazi
Ayışığı Ekin Sanat Merkezlerinde
ZARFI KADINLARIN BULUŞMASI
EMEKÇİ KADINLAR YÜRÜYÜŞÜ
8 Mart Perşembe
Taksim 12.30
Taksim Tramvay Duruğundan
Göstermenin Üstüne Üstüne
YÜRÜYÜŞÜ VE BASIN AÇIKLAMASI!

Emekçi Kadınlar - EKA
e-mail: emekcikadınlar@yahoo.com

SANATA KOMPLOYU BOŞA ÇIKARTTIK

Bundan tam bir yıl önce,devlet tarafından Sangazi de devrimci kültürü ve sanatı geliştirmek için mücadele eden Sangazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'ne bir komplo düzenlenmişti ve bu komplo 4 arkadaşımızın uydurma gerekçelerle tutuklanmasıyla sonuçlanmıştı.

Tutuklamalardan 6 ay sonra 2 arkadaşımız serbest bırakıldı ve Tekirdağ F Tipi'nde kalan 2 arkadaşımızın tutukluluk süreçleri devam etti. Bu tutuklamaların nedenlerini bizler elbette ki çok iyi biliyorduk. Çalışmalarımızın filizlendiğini gören ve bundan korkan devlet, bu komploları çeşitli şekillerde defalarca farklı biçimlerde yapmayı denemişti ve başarılı olamamıştı; bu son olayda da başarıya ula-

şamadı. Bizler sanata yapılan komploların boşa çıkarttık. Arkadaşlarımızın tutuklanmasından sonra çalışmalarımıza dört elle sarılarak jandarma ve AKP'li faşist belediyenin yaptıklarını her yerde teşhir ettik, eylem ve etkinliklerimizi daha da genişlettik.

Son olarak da arkadaşlarımızın 21 Şubat'ta görülecek olan mahkemesine Sangazi Ekin Sanat Demeği olarak katılarak orada mahkeme öncesi bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın açıklamasında yaşanan süreci tekrar anlatarak hiç kimsenin bizlerin kültür sanat mücadelesini engellemeyeceğinin altını çizdik ve haklılığımızı tarihten aldığımızı ve hiçbir hükmün tarihin hükmünden daha güçlü olmadığını söyledik. A-

çıklama sırasında sık sık "Sanata Komployu Boşa Çıkaracağız", "Baskılar Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz", "Devrimci Sanat Engellenemez", "Umutumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganlarını attık. Daha sonra, zılgıtlarımız ve alkışlarımızla basın açıklamamızı bitirerek mahkemede izleyici olarak yerlerimizi aldık ve tahliye kararı üzerine salonda bir bayram havası yaşandı ünlü şair Victor Hugo'nun dediği gibi "Gerçeği biliyorduk ve gerçeğin kazanacağından emindik". Mahkemeden komploları boşa çıkarmış bir şekilde coşku ve arkadaşlarımızı almanın sevinciyle ayrıldık.

Sangazi

DİSK'İN 40. YIL KUTLAMASI YAPILDI

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun "DİSK Kırk Yıllık Dostlarıyla Buluşuyor" adlı 40. yıl etkinliği Lütfi Kırdar Kongre Salonunda yapıldı. Çok sayıda bürokrati ve sendikaların elit tabakasını buluşturan etkinlikte değim yerindeyse bir tek işçiler yoktu. 26 Şubat Pazartesi günü yapılan etkinlikte DİSK genel sekreteri Musa Çam açılış konuşmasını yaptı. Açılış konuşmasında "DİSK'in 40 yıl boyunca çok zorluk çektiğini, faşist cunta döneminde kapatıldığını, bir çok yöneticinin katledildiğini, DİSK'e üye işçilerin işten atıldıklarını ve bu günlere böyle geldiğini" söyledi. Ve daha sonra ellerinde çok sayıda mesaj olduğunu hepsini okuyamayacaklarını ama bir tanesini okuyacağını söyledi ve Cumhurbaşkanı'dan gelen kutlama mesajını okudu. Daha sonra DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'yi kürsüye çağırdı.

Kürsüye çıkan Süleyman Çelebi dünden bugüne "demokratik haklar ve özgürlükler için mücadele ettiklerini" belirtti. 1977

1 Mayıs katliamının "30. yılında Taksim'de olmak bizim görevimiz; 30. yılında Taksim'de olacağız, bunu buradan ilan ediyoruz" dedi. Bu sözleri salonda bulunanlar tarafından alkışlarla karşılandı. Etkinlikte DİSK'in tarihinin anlatıldığı sinevizyon gösterimi yapıldı. Özellikle 1 Mayıs 1977'de Taksim Meydanında yapılan devasa gösteri ve ardından açılan ateşle insanların katledilmesinin sahneye yansması sırasında insanların duygularının kabardığı gözlemlendi. Gecede çok sayıda sanatçı sahne aldı. Şiirler ve şarkılarla bezeli gecede özellikle Nazım'ın şiirleri ve Ruhi Su Dostlar Korusu yoğun alkış aldı. Ruhi Su Dostlar Korusu'nun "Sabahın Bir Sahibi Var" şarkısı insanları adeta 1977 yılının 1 Mayıs'ına götürdü yeniden.

Mücadele Birliği Platformu olarak bizimde katıldığımız gecede, yazdığımız ve okunması için sunduğumuz mesaj "kimse'nin mesajı okunmadı" gerekçesiyle okunmadı. Buna rağmen gece boyunca katılımcılara 1 Mayıs'ta herkesi Taksim Meydanı'na çağıran bildirimimizi dağıttık. Yeni Dönem Yayıncılık'tan çıkan "Taksim Devrimdir Onurdur" kitabının satışında yapıldığı gecede eksik olan "yüreğin sesi"nin de duyulmasını sağladık.

Bildiri dağıtımı, gecenin son konukları çekilinceye kadar sürdü.

SARIGAZI AYIŞIĞI EKİN SANAT DERNEĞİ YENİ YERİNDE YENİDEN AÇILDI

Uzun ve zorlu çalışmalarımızın ardından verdiğimiz her emeğin karşılığının mücadelemizde boşa gitmediğini ve çiçek açtığını gördük birlikte. Evet, Sangazi'de uzun zamandır sanat alanındaki çalışmalarımız sürüyordu ve çalışmalarımızın, çürümüş kapitalizmin ömrünü daha da kısalttığını gören devlet, son olarak bir komplo düzenleyerek arkadaşlarımızı tutuklamıştı. Bizler, yeniden derneğimizi açarak kararlı duruşumuzu tüm Sangazi halkına göstermiş olduk.

Açılışımız, ilk olarak Ayışığımız Aysun Bozdoğan nezdinde ve bu mücadelede ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları adına saygı duruşuyla başladı. Sonrasında Sangazi'de emekçi halkla buluştuğumuzdan bu yana çalışmalarımızın birçoğuna katılmış ve bire bir emek vermiş olan Ali Ekber arkadaşımız, bizlere kısaca Ayışığı Sanat Merkezi'nin Sangazi'deki tarihinden, etkinliklerimizden ve jandarma ile

işbirliği içerisinde olan faşist belediyenin bizleri engellemek için yaptıklarından bahsetti. Slayt gösterimimizle tekrar yaşananları hatırlamış olduk, sanat derneğimizden iki arkadaşımız hazırladıkları şiiri bizimle paylaşarak anlatmanın en sıcak yoluyla selamladılar emekçileri.

Dost yüreklerini yüreklerimizin yanından hiç ayırmayan her etkinliğimizde bizlere destek veren Grup Çöl Rüzgarı'ndan bir arkadaşımız da bizlere bağlanması ve güzel sesiyle eşlik ederek yüreklerimize türkülerıyla marşlarıyla coşku taşıdı. Kısa bir aradan sonra Grup Emeğe Ezgi sahneyi aldı ve hep birlikte parçalarımızı söyledik ve sonrasında sıcak sohbetlerle devam eden güzel bir gün geçirdik.

Açılış etkinliğimizde ayrıca 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağımızın vurgusunu yaparak tüm işçi ve emekçileri orada olmaya çağırdık. 21 Şubat'ta tutuklu bulunan arkadaşlarımızın mahkemesi için de bir çağrıda bulunarak mutlu gülücükler ve ıslıl ışıl parlayan gözlerle bir etkinliğimizi de geri de bıraktık.

Bundan sonra tüm halkımızla Sangazi'de yaktığımız ateşi daha da büyüterek yolumuza devam edeceğiz. Hiçbir baskı ve engelleme girişimi bizi yolumuzdan ve haklı davamızdan alıkoyamayacaktır.

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA!

Sangazi Ekin Sanat Derneği

KAVRAM KARGAŞASI

Merhaba Mücadele Birliği okurları, son zamanlarda arkadaş sohbetlerinde çok karşılaştığım bir sorun beynimi kurcalıyordu. Bu konu: kavram. Genellikle benim kavramlara takılıp kaldığım söyleniyordu. Halbuki, benim için kavram çok önemli bir yere sahipti; çünkü bu şekilde doğrunun ne olduğunu ayırt edebildiğimi düşünüyordum. Sonra "acaba ben yanılıyor muyum?" diye kavramların ne olduğunu anlamak için uzun uzadıya araştırdım. Ve bu araştırmalar sonucunda kavramın üzerinde çok sayıda zihnin ortak bir anlam kazandırdığı soyut ya da somut sözcükler olduğu sonucuna vardım.

Eğer kavramları doğru algılayamazsak ortak bir dilin oluşamayacağını ve iletişim konusunda zorluklar çekeceğimizi öğrendim. Aynı sözcükten aynı anlam çıkarılmazsa "kavram kargaşası" ortaya çıkar. Biz kavramları doğru algılamazsak bilimsel bilgileri bu içeriğiyle öğrenmezsek nasıl diyalog kuracağız. O nedenle, bir bilimin öğrenilmesinde ilk aşama kavramların iyi anlaşılması olmasından geçer. Hele şu zamanda Marksist sözcüklerde o kadar çok yoğun kavram kargaşası var ki çözmek inanın çok güçleşti. İşte tam da bu durumda bizim bu konuda çok dikkatli olmamız gerekli. Marksist sözcükleri bu yalan yanlış öğelerden arındırmamız lazım. Bu konuda Lenin'in altını çizdiği "Kavramlar, insanın düşünce ve hayal gücü özgürlüğüyle var olmazlar. Doğada et ve kana sahiptirler" sözü iyi anlaşılabilir, her bilinçli komünistin bu konuda daha dikkatli davranması gerekir.

Adana'dan
Y. E. Mücadele Birliği Okuru

AYIŞIĞI ŞİİR ATÖLYESİNDEN KÜRT ŞİİRİ ÜZERİNE SÖYLEŞİ

Ayışığı Şiir Atölyesi, ilk çalışmasını Kürt şiiri üzerine gerçekleştirdi. Kürt şiiri üzerine araştırma yapan atölyenin, iki aylık çalışmasının ardından, 24 Şubat Cumartesi günü saat 18.00'de, "Kürt Şiiri ve Edebiyatı" konulu bir söyleşi düzenledi. Söyleşiye, bu konuda araştırma yapmış arkadaşları davet ettik. Kürt Enstitüsü'nden Miraz Roni, Kürtçe tiyatro çevirileri de olan ve Kürtçe şiir de yazan, Kürt tiyatrosunda oynayan Tiyatro Avesta'dan Aydın Orak ve bu konuda araştırmaları olan Nuri Kaymaz katıldılar.

Kürt şiiri ve edebiyatı üzerine etkinliğimiz, Şiir Atölyesi'nin "Çeşmebaşı" oyunuyla başladı. 25 dakikalık şiir dramatisasyonu şeklindeki "Çeşmebaşı" oyununda, geçmişten günümüze Kürt şairlerinin çeşitli şiirler okundu.

"Çeşmebaşı" oyunu, Diyarbakır surlarının anlatıldığı bir bölümle başladı. Sonra, 330'lü yıllarda yaşamış olan Kürt Şairi Borazboz'dan "Birlikte" şiirini şair Ruhana Mavruk okudu. Oyunun devamında, 1500'lü yıllarda yaşamış olan Feqiye Teyran'dan Kürtçe "Dilber" şiiri okundu. Sonra sırayı Ehmede Xani'den "Mem-û Zîn" aldı. 20. yüzyıla geldiğimizde şair Cigerxwin'den "Gül Satıcısı"nı da yine şair dostumuz Atilla Oğuz okudu. Daha sonra sırasıyla Şerko Bekez'den "Bir Fısıltı" şiiri, Ahmed Arif'in "Diyarbakır Kalesinden Notlar ve Adiloş Bebenin Ninnisi" şiiri okundu. Ve son olarak da günümüz şairi Yılmaz Odabaşı'ndan "Kendine Benim İçin Bir Gül Ver" şiirini okuduk. "Çeşmebaşı" oyunu biter bitmez, söyleşimiz başladı.

Söyleşide ilk sözü Miraz Roni aldı ve Kürt edebiyatının tarihçesini anlattı. "Anabasis'in 'Onbinlerin Dönüşü' adlı eseri Kürtlerden söz etmektedir." diyen Roni, yazılı Kürt edebiyatının günümüzden 1000 yıl ya da 1200 yıl öncesine dayandığını belirtti. İlk Kürt şairinin Eliye Hariri olduğunu söyleyen Roni, Kürtlere ait en eski belgenin "Mizhefa Reş" (Ezilenlerin Kutsal Kitabı) olduğunu belirtti. Kürtlerin yazılı belgelerine ancak İslamiyet döneminde ulaşılabildiğini anlattı. "Eliyé Herîrî, Melayé Cizîrî ve Feqiye Teyran, Kürt edebiyatının temelini oluşturmakta-

dır. Onların arkasından gelenler de onları takip etmektedir" dedi. İstanbul'da ilk Kürtçe derginin 1900'lerin başında yayımlandığını, ilk Kürtçe gazete olan "Kürdistan"ın 1898'de Kahire'de çıktığını söyleyen Roni, 1913 yılında ilk büyük Kürt ozanı Cigerxwin'un burada yazdığını dile getirdi. 1970'lere kadar K.Kürdistan'da bir Kürt edebiyatından bahsetmenin mümkün olmadığını söyleyen Miraz Roni, Kürt siyasi hareketiyle Kürt edebiyatını birbirinden ayırmanın mümkün olmadığını vurguladı. 1984'e kadar Kürtçe 4-5 tane kitabın ya basıldığını ya basılmadığını belirten Roni, 1990 sonrası İsveç'te Ehmede Hüseyini ve Rojen Barnas'ın Kürt şairleri olarak dikkat çektiğini söyledi. Roni ayrıca eser olarak 100 civarında Kürt şairinin kitabı olduğunu, 40-50 tane de Roman olduğunu vurguladı. İkinci olarak sözü, tiyatrocusu Aydın Orak aldı.

Sözlerine "Söz uçur yazı kalır" diyerek başlayan Aydın Orak da, tiyatrodaki Kürt şiirini anlattı. Kürt Tiyatrosunun Dengbejlik geleneğine dayandığını, dengbejlerin aynı zamanda el kol hareketleriyle anlatımlarda bulduklarını, burada tiyatroya geçtiklerini söyleyen Aydın Orak 1917 yılında JIN Dergisi'nde Ehmede Xani'nin Mem-i Alan Destanı'nın yayımlandığını ve sonradan Mem-û Zîn adını alan bu destanı tiyatrodaki esas aldıklarını anlattı. Ve Kürt tiyatrosunda bugün 200'e yakın oyun oynandığını anlattı. Ve yazılı tiyatrosunun yok denecek kadar az olduğunu söyledi. Çocuklar için Kırdik adlı seyirlik oyunlar yazıldığını 1959 yılında Musa Anter'in Brina Reş (Kara Yara) adlı oyununun yayımlandığını söyleyen Aydın Orak, Kawa Demir'in ilk defa Shakespeare'ı Kürtçeye çevirdiğini belirtti.

Araştırmacı Nuri Kaymaz ise, Kürtlerin, yazılarını "cunk" (üzerine yazı yazılan deri) denilen materyalin üzerine yazdığını söyledi. Bu yapıtların Osmanlı döneminde korunduğunu, ancak sonraki süreçte bu yapıtların bir kısmının TC tarafından ortadan kaldırıldığını ve Kürtlere ait kelimelerin bir kısmının sansürlendiğini söyledi. Söyleşi, daha sonra sorular ve cevaplar şeklinde devam etti. Yaklaşık 2 saat süren söyleşiden sonra etkinlik bitirildi. Şiir tiyatrosu ve söyleşi, katılan kitlenin ilgisi ile karşılandı.

Ayışığı Şiir Atölyesi'nin ilk etkinliği Kürt şiiri üzerine oldu. Atölyenin şimdiki konusu ise azınlık şiirlerinin araştırılması. Şiir Atölyesi'nin çalışmaları devam ediyor.

Ayışığı Sanat Merkezi

Antep Ayışığı Sanat Merkezi, 18 Şubat Pazar günü Hacı Bektaş-ı Veli Derneği'nin düzenlediği "Türkülerle Buluşuyoruz" etkinliğinden tüm desteğini ve katılımını geri çekti.

Hacı Bektaş-ı Veli Derneği tarafından düzenlenen "Türkülerle Buluşuyoruz" etkinliğinin çalışmalarına 2 hafta öncesinden başlandı. Bu süre içerisinde şehir merkezinde ve mahallelerde broşürler dağıtıldı, afişler yapıldı, bilet standları kuruldu. Yapılan bütün çalışmalara Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri olarak destek ve yardımlarda bulunduk. Etkinlikte Sanat Merkezimizin müzik grubu Denize Ezgi ve Cevdet Bağca sahne alacaktı.

Etkinliğin yapılacağı 18 Şubat gününe kadar iki kurumun birlikte emek harcadığı ve gençlerinin kaynaştığı bir çalışma yürütüldü. Etkinlik öncesinde alınan kararlarda iki kurumun da ortaklaştığı noktalar belirlendi. Buna rağmen etkinlik günü Hacı Bektaş-ı Veli Derneği yönetimi Ayışığı Sanat Merkezi emekçilerinden bir görüşme talebinde bulundular. Yapılan görüşmede dernek başkanı ve dernek yönetiminin birkaç kişi şovenist bir tutum takınarak etkinliği sabote ettiler. Önceden alınmış kararları ve verilen sözleri hiçe sayan yöneticiler, organizasyonu milliyetçi bir gösteriye dönüştürmeye çalıştılar ve yaklaşık 1 saati aşkın süren görüşmede bir takım dayatmalarda bulunmaya çalıştılar. Sanat Merkezi Emekçilerinin dayatmayı kabul etmemesi ve kavrayıcı yaklaşımları ile, öne sürülen gerekçeleri çürütmelerine rağmen yine de dayatmalarında ısrarcı olan dernek yöneticileri tamamen tutarsızca ve inatla fikirlerini değiştirmemekte direndiler.

Bizler de düşüncelerimizden ve devrimci sanat anlayışımızdan taviz vermeyeceğimizi belirterek etkinliktен tüm desteğimizi çektiğimizi belirttik. Etkinliğin başlamasına 3 - 4 saat kala yaşanan bu durum Hacı Bektaş-ı Veli Derneği gençliğini çok

Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde Alternatif Etkinlik

etkiledi. Kendi yönetimlerinin yaptığı tutarsızlık ve bizim devrimci duruşumuz karşısında Ayışığı Sanat Merkezi'nden yana tavır aldılar.

Yaşanan bu ani olumsuz gelişme sonrasında bizler de hemen sanat merkezimizde bir etkinlik yapmak için kolları sıvadık ve aynı gün saat 17:00'de etkinlik yapma kararı aldık. Yaklaşık 2 saatlik bir sürede hazırlanan ve duyurusu yapılan ve buna rağmen 70 kişinin üzerinde bir katılımı gerçekleşen etkinlik öncelikle ölümsüzleşmiş tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu esnasında okunan şiir katılımcılar için son derece etkileyiciydi: *"Başlar yukarı işçi arkadaşı. Cesaretle yürü. Hayal kırıklığına, umutsuzluğa asla kapılma. Yürü! Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak şiarıyla yürü. Burjuvazinin burçlarına dikene dek şanlı kızıl bayrağı."*

Sonrasında sanat merkezi emekçilerinden bir arkadaşımız yaptığı açıklamada etkinliktен neden çekildiğimizi, bizlerin emeğiyle gelinen bu noktayı sabote etmek isteyen kişilerin tutumunu ve dernek gençliğinin bizim yanımızda tavır almasının önemini anlattı. Daha sonra Grup Denize Ezgi sahneyi aldı. Son derece coşkulu geçen etkinlikte Denize Ezgi Nazım Hikmet'in şiirlerine kilit vurulduğunu anlattı ve arkasından küçük şair Ceren Berfin, Nazım'ın "Kız Çocuğu" şiirini gür bir sesle okuyarak izleyenlerden alkış aldı. Şiirin ardından Denize Ezgi Nazım Hikmet'in "Karlı Kayın Ormanı" şiirinden bestelenmiş olan şarkı ile dinletisine devam etti. Çekilen hayallerle etkinlik sona erdi.

Yaptığımız bu etkinlik ve aldığımız karar ile bir kez daha toplumcu - gerçekçi sanat anlayışımız ve "Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla" şiarı ile işçi ve emekçilerin kültürünü yansıtmaktan vazgeçmeyeceğimizi göstermiş olduk.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

Fransa'nın çapsız "yeğen Napolyon" u Louis Bonaparte, Bismarck Prusya'sı ile tutuştuğu savaştan yüz kızartıcı bir yenilgiyle ayrıldığında 1870 güzüydü. 4 Eylül 1870'te, Bonaparte'in diktatörlüğü yıkılıyor, cumhuriyet ilan ediliyordu. 1851'de tam bir parodiye dönen 2 Aralık hükümet darbesiyle iktidarı ele geçiren "şarap ve sucuk çetesi", 20 yılın ardından yüz kızartıcı yenilgilerle sahneden çekiliyordu. Fransa bir kez daha cumhuriyetine kavuşmuştu.

Kavuşmuştu ama, Bismarck'ın junker Prusyası Paris kapılarını dayanmış, hatta Paris'in küçük bir kısmını işgal etmişti. Ve silahlı Paris proletaryası, tedirgin, öfke dolu bir bekleyiş içindeydi.

Fransa'da tedirgin bir bekleyiş içinde olan sadece Paris proletaryası değildi elbette. Fransız burjuvaları da tedirginlik içindeydi. Ama onlar Paris kapılarında bekleyen muzafer junkerlerden değil, kendi proleterlerinin ellerindeki silahlardan ötürü tedirgindi. Bismarck ile ne de olsa uzlaşılabilirdi. Ama sermaye, silahlanmış emek karşısında nasıl rahat olabilirdi! Sermayenin asla kabul edemeyeceği bir durumdaydı silahlanmış proletarya. Çünkü işçiler silahlanmış ise, sermaye egemenliğini yitirmiş demektir. O sahte cenetini yitirmesi ise an meselesidir.

Fransız sermaye sınıfı bir kere daha "kanun ve düzen" arayışına giriyordu. O "kanun ve düzen" ki, 1848 Haziran'ında general Cavaignac'ın vahşi kırınları sonucu Paris sokakları işçi kanlarıyla kızılaştırılarak saçlanmıştı! O "kanun ve düzen", kanla kurulan, kan ve baskıyla sürdürülen burjuva düzenden başka bir şey değildi. Ve şimdi, silahlanmış Paris işçileri yüzünden "kanun ve düzen" tehlikedeydi!

1848'de başlayan "kanun ve düzen" isteği, traji-komik bir şekilde Louis Bonaparte'a, bu çapsız serüveniye iktidar yolunu açmıştı. Şimdi düşman süngüleri altındaki "kanun ve düzen isteği" ise, bir başka çapsız serüveniye, yerden bitme Thiers'yi iktidar koltuğuna götürecekti. Bu gölgesi kendisinden büyük ve görkemli cüce, proletaryanın işini bitirebilmek için Bismarck'ın kapısını çalacak ve Fransa için yüz kızartıcı bir barış anlaşması imzalayacaktı. Yüz kızartıcı yenilgi, yüz kızartıcı bir barışla sonlanıyordu.

İmzalanan anlaşmanın Paris'teki yankısı büyük bir öfke oldu. Yenilgiyi kendilerinin değil, Bonaparte çetesinin ve egemenlerin yenilgisi olarak gören işçi sınıfı, büyük bir öfkeyle "ihane" olarak değerlendirdi anlaşmayı. Henüz ulusal önyargılardan tam olarak kurtulamamış, olgunlaşmamıştı. Marx, bu-

nu daha öncesinden gördüğü için, Paris proletaryasını çılgınca bir işe girişmemesi için uyarıyordu. Ama tarih kendi yatağında ilerler! Belli bazı şeylerin öğrenilmesi için bizzat acıların çekilmesi, soylu yanlıgıların gerçekleşmesi gerekir.

Paris, bu ihanet duygusu ile öfke nöbetine tutulmuşken, cüce Thiers, dış düşman ile anlaşmış olmanın rahatlığıyla işçileri silahsızlandırmaya girişiyordu. Bir hırsız gibi gizlice Ulusal Muhafızlar'ın toplarını almak istedi. Girişim başarısız oldu. Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Artık hiçbir güç, Paris'in biriken öfkesini tutamazdı. Silahsızlandırma girişimine işçilerin yanıtı ayaklanma oldu. 18 Mart 1871'de, Paris Ulusal Muhafız Merkez Komitesi, yayımladığı bildiriye şöyle sesleniyordu tüm dünyaya:

"Paris proleterleri, egemen sınıfların ihanet ve beceriksizlikleri karşısında kamu işlerinin idaresini kendi ellerine almak suretiyle durumu kurtarma saatinin gelip çattığını anlamış bulunuyorlar... Anladılar ki, devlet iktidarını ele geçirecek kendilerini kendi kaderlerinin efendisi kılmak, zorunlu görevleri ve mutlak haklarıdır."

Burjuvaların korktukları şey başlanma gelmiş, silahlanmış proletarya iktidarı ele almıştı. Tarihi bu ilk işçi devleti, işgal altında ki bir ülkede, işgal kuvvetlerinin süngüleri dibinde, iç düşmanlarının vahşi saldırı hazırlıkları altında doğuvermişti. Geri dönülmez ufka varılmıştı artık. Son sözü en vahşi haliyle kuvvet söyleyecekti.

Tarihe Paris Komünü olarak geçen bu ilk proletarya diktatörlüğü, ilk işçi devleti, derhal toplumsal dönüşüm programını uygulamaya koydu. Ordu-polis örgütlenmesinin yerine doğrudan silahlanmış yığınları geçirdi. Her türlü kamu görevlisinin seçimle işbaşına gelmesini ve seçmenler tarafından görevinden alınabilmesini karar altına aldı. En yüksek kamu görevlisi maaşını kalifiye geç maaşı ile sınırladı. Yasama ve yürütme ayrılığını ortadan kaldırarak, komünleri aktif bir

iktidar organı haline getirdi ve böylece bürokrasinin yerine en geniş demokrasiyi geçirmiş oldu. Eğitimin her türlü dinsel öğeyi çıkardı, parasız ve gerçek bir laik eğitimi hedefledi. Toplantı, dernek kurma, basın özgürlüğü önündeki engelleri kaldırdı. Emeğin korunmasına yönelik kanunlar çıkardı. Tüm bunları ve burada sayamadığımız pek çok devrim uygulamasını bir çırpıda gerçekleştirdi.

Ayaklanma sonucu iktidarı ele alan Ulusal Muhafız Merkez Komitesi, bir hafta içinde seçimlere giderek, 28 Mart'ta iktidarı Komün'e devretti. Ama gerçekte bu saf demokratik inanç, ne yazık ki

onun aynı zamanda güçsüz yanıydı. Bir devrimin enerjik bir diktatörlük olarak hasmını ezmesi ve baskı altında tutması gerektiğini ne yazık ki kavrayamamıştı Merkez Komite. Paris'ten kaçan ve Versailles'da kendi iktidarını toplayan burjuvaların üzerine zaman yitirmeksizin yürümek, karşı-devrimi ezmek yerine, Merkez Komite, bu saf demokratik inancını yüzünden seçimleri düzenlemekle alının değerinde zaman kaybetti. Bismarck ile anlaşan Versailles'lılar güçlerini topladılar. Gericiliğin bu uluslararası koalisyonu, tarihin ilk işçi devleti üzerine yürümeye başladı.

Komün'ün bir diğer hatası, Paris'teki Ulusal Banka'ya el koymamak idi. Özel mülkiyetin kutsal mabedi önünde duralayverdi. Kiliseleri, Vendome Sütunu'nu bir çırpıda yıkan Komün, Ulusal Banka'nın güçsüz kapılarını aşamadı. Böylece Fransız burjuvazisine yapabileceği en büyük baskı aracını kullanamamış oldu.

Paris'e sıkışan, kuşatılan devrim 71 gün ayakta kalabilirdi. Sokak sokak, ev ev kenti savundu proletarya. Ama yalnız kalmıştı. Kuşatılmıştı. 28 Mayıs 1871 günü öğle saatlerinde son mevzilerin düşmesiyle şanlı Komün yenilmiş oldu.

Son mevzilerin düşmesiyle birlikte sermayenin kanlı intikam ayını başladı. Kurşuna dizmeler yeterince hızlı öldürmüyordu Komün'ü'leri. Makineli atışıyla toplu öldürmeler başladı. Diri diri çukurlara gömüldüler. Bu kan banyosunda kaç proleterin öldürüldüğü resmi olarak hiç açıklanmadı. 30 bin Komün'ün kanlı intikam seferlerinde, 20 bininin de askeri mahkeme kararlarıyla öldürüldüğü tahmin ediliyor.

Tarihin bu ilk proletarya diktatörlüğü, kanla boğulan bu devrim, uluslararası proletaryanın şanlı mücadele bayrağı olarak, tarihteki yerini aldı. Proletarya, "bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak" dizenleriyle, nasıl bir miras devraldığının bilincinde olduğunu "Enternasyonal" marşında tüm dünyaya ilan etti. □

Nazım Hikmet'in Yasaklanmasına Karşı Antep'te Eylem

Yapı Kredi Yayınlarının, telif haklarını elinde bulundurduğu Nazım Hikmet'e ait eserlerin internet siteleri ve diğer organlarda yayınlanması geçtiğimiz günlerde alınan bir mahkeme kararı ile yasaklandı. Bu duruma karşı gerçekleştirilen eylemlerden biri de 4 Şubat Pazar günü Antep'te yapıldı.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi, Yeşilsu Parkı'nda bir şiir dinletisi ve basın açıklaması yaparak Nazım Hikmet'in eserlerinin, gerçek sahibi olan işçi ve emekçilerden uzaklaştırılmasını protesto etti. Basın açıklamasında sermaye sınıfının baskı ve saldırılarının işçi sınıfının sanatçılarına, kurumlarına ve aydınlara yöneldiğine ve arttığına, bu saldırıların bir uzantısı olarak da Nazım Hikmet, Orhan Veli Kanık, Edip Cansever gibi sanatçıların eserlerinin yayımının Yapı Kredi Yayınlarının tekeline alındığına değinilerek işçi ve emekçilere Nazım'ın dizeleriyle seslenildi: "Gelin kızıl tank taburları gibi. / Dağları düzleyerek gelin. / Kömür, benzin, gaz kokusu yansın nefesinizde. / Mavi işbaşı gömleklerinizi giyerek gelin."

"Eğer niyetiniz yine Nazım Hikmet'i kilitlemekse taş duvarların ardına, nasıl susturacaksınız bunca insanı? İşçilerin çelik bakışlarını nasıl kıracaksınız, paranızla satın alabileceğiniz insan yüreğini, insan beynini? Halkın denizini hangi ateşle yakabileceksiniz? Nazım Hikmet sizin tekelinizde değil. O parayla satın alınmayacak kadar kendisini sınıfına, mücadelesine adanmış yürekli bir şairdir. Hangi perde kapatabilir güneşin ışığını? Tüccarlar size satmış olabilir telif hakkını, fakat işçi sınıfının şairinin şiirleri işçi sınıfındır." Denilen basın açıklaması Ayışığı Sanat Merkezi şiir grubunun Nazım Hikmet şiirlerinden oluşan bir dinletisiyle devam etti.

Dinleti, komünist şairin Hürriyet Kavgası şiiriyle başladı: "Yine kitapları, türkülerini, bayraklarıyla geldiler. / Dalga dalga aydınlık oldular, / Yürüdüler karanlığın

üstüne. / Meydanları zaptettiler yine." Daha sonra "Ellerinize Ve Yalana Dair" şiiriyle seslenildi Antep emekçilerine: "Antenler yalana söylüyorsa, / Yalan söylüyorsa rotatifler, / Kitaplar yalana söylüyorsa, Beyaz perdede yalana söylüyorsa çıplak baldırları kızların, ... Ellerinizden başka her şey, herkes yalana söylüyorsa, / Elleriniz balçık gibi itaatli, / Elleriniz karanlık gibi kör, / Elleriniz çoban köpekleri gibi aptal olsun, / Elleriniz isyan etmesin diyerdir. / Ve zaten bu kadar az misafir kaldığımız bu ölümlü, bu yavaşanası dünyada / Bu bezirgân saltanatı, / Bu zulüm bitmesin diyerdir." Ardından küçük bir sanat emekçisi Nazım'ın atom bombası ile yapılan katliamı anlattığı dizelerini okudu: "Çalıyorum kapınızı. / Teyze, amca, bir imza ver. / Çocuklar öldürülmesin / Şeker de yiyebilsinler." Sanatçının "Ve açsak, yorgunsak, al kan içindeyssek eğer. / Ve hâlâ şarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyorsak. / Kabahat senin. / - Demeye de dilim varmıyor ama - / Kabahatin çoğu senin, canım kardeşim!" dizeleriyle emekçilere kurtuluşlarının kendi ellerinde olduğunu anlattığı "Dünyanın En Tuhaf Mahluku" şiirinden sonra kendisini vatan haini ilan edenlere seslendiği şiiriyle dinleti son buldu: "Evet, vatan hainiyim, / Siz vatanperverseniz, siz yurtseverseniz, / Ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim. / Vatan çiftliklerinizse, / Kasaların ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan, ... Vatan, kurtulamamaksa kokmuş karanlığımızdan, / Ben vatan hainiyim. / Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla: Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ."

Nazım Hikmet'in şiirlerinin işçi ve emekçilerden uzak tutulmaya çalışıldığı için bu şiirler sayesinde bu insanların aydınlanmasının ve bilinçlenmesinin sermaye sınıfının çıkarlarına ters düştüğünün anlatıldığı bildirilerin çevrede toplanan insanlara dağıtılmasından sonra etkinlik sona erdi.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

"Sanmayın Ki Bu Hep Böyle Kalacak"

Akmercan Temizlik işçilerinin mahkemesi 23 Şubat'ta Eyüp Adliyesi'nde görüldü. Davalı şirketin mahkeme süreci istemesi üzerine mahkeme 16 Mart saat 09.30'a ertelendi.

Mahkeme saat 11.00'da başlarken Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)'de Akmercan işçilerine destek verdi. Akmercan işçileri sabah saat 9.00'dan itibaren mahkeme önünde toplanmaya başladılar. Mahkeme saati gelene kadar sohbetler edildi. Havanın soğuk olmasına rağmen yapılan sıcak sohbetler insanın içini ısıtıyordu. Mahkeme saati geldiğinde Akmercan işçileri üzerinde "Haklıyız Kazanacağız / Akmercan İşçileri" yazılı bir pankart açarlarken, DİK'de üzerinde "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği / Devrimci İşçi Komiteleri" yazılı bir pankart açtı. Ayrıca üzerinde "Akmercan İşçisi Yalnız Değildir / Mücadele Birliği, Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" yazılı dövizlerin de açıldığı görüldü. İşçiler duruşmaya giren arkadaşlarını sık sık attıkları "Akmercan İşçisi Yalnız Değildir, Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarıyla beklediler.

Bizler de Mücadele Birliği dergisi olarak greve çıktıkları ilk gündün bu yana yanlarında olduğumuz Akmercan işçileriyle bu bekleme süresi boyunca sohbetler gerçekleştirdik, sorunlarını paylaştık. Maddi durumu kötü olan ve greve aktif olarak katılan bir aile ile bir röportaj gerçekleştirdik. İlk olarak ailenin 12 yaşındaki kızı Birsal ile konuştuk. Babasına destek olmak için okula gitmeyip buraya geldiğini söyleyerek bizlerle şunları paylaştı: "Ben babamın mahkemesine destek olmak için okula gitmedim bugün, çünkü ben babamın işini geri istiyorum. (...) Babam ekmek parası için gece gündüz çalıştı. Kokusu dayanılmaz çöpleri topluyorlar. (...) Biz 5 kardeşiz, evde sadece ablamla abim çalışıyor. Abimin okula gitmesi gerekiyor ama çalışıyor. Herkes okurken abimin de okuması lazım durumumuz olmadığı için çalışıyor. (...) Babamlar grev yaptılar, haklarını almak istedikler, işten atıldılar."

Daha sonra işten atılan işçinin eşi ile görüştük. Eşinin işten atılmasından dolayı ev kirasını bile ödeyemediklerini belirten anne; "Eşimin işini istiyorum. Kırımızı dahi veremiyoruz. 5 tane çocuğum var. çok sıkıntı çekiyoruz. Evimiz kira, kocam greve çıkmadan önce 350-400 milyon maaş alıyordu. Şimdi çalışmı-

yor, evimizde dolabımız bomboş. 15 yaşındaki oğlum okuyacak yere işte çalışıyor. Eve kira olarak 300 milyon veriyoruz, bazı odalarımız su damlatıyor. Hiçbirimizin sigortası yok" dedi. İşten atılan Akmercan işçisi ise 10 Temmuz'dan bu yana çalışmadığını Bayrampaşa'da bir yere iş başvurusu yaptığını fakat Akmercan'ın oraya "işe almayın" diye haber yolladığını ve iş başvurusunda bulunduğu yerdekilerin 'kardeşim seni işe alamayız' dediklerini ifade ederek şunları söyledi: "Şimdilik hurdacılık yapıyorum. Geçim çok zor, geçinmek zor. Elektrik faturasını ödeyemedik elektriğimiz kesildi, aylığımızı zam istedik işten atıldık, şimdi kirayı ödeyemiyoruz yakında evden de atılırsak ne yapacağız bilmiyorum."

Biz aile ile görüşürken yine grevdeki işçilerden birisi bizi dinliyordu. Sohbetimizden sonra aynı soruları ona da yönelttik. Aldığımız cevapların biçimi değişse de öz olarak bize yansıttığı şey aynıydı; kimse hayatından memnun değil, değiştirmek için bir şeyler yapmak lazım! İşçilerle biraz sohbet ettikten sonra bize Akmercan'da çok emeklerinin olduğunu belirterek şunları söyledi: "Söyleyecek bir şey kalmadı. Her şey anlaşıldı. Bu Türkiye'de parası olan işçi kesimini devamlı eziyor ama insanlık böyle bir şeyi kabul etmediği halde bizim adaletimiz kabul etmiş. İnsanlar her gün köleleşiyor, Avrupa adaleti dediler daha kötüleşti. Onların avukatı bana dedi ki; niye çalıştın o zaman? Ben bu dünyaya çalışmaya geldim onlar gibi işçileri sömürmeye değil. (...) Ben ilkokul mezunu bile değilim. Ama bunların yaptığı insanlık dışı, benim vicdanım kabul etmiyor. Hep beraber yaşasak, hep beraber gülsük, çalıştıklarımızı ve kazandığımızı güzelce birlikte paylaşsak olmaz mı? İnsanlık diye bir şey kalmamış, adaletsizlik, yoksulluk, almış yürümüş. Gelecek nesil bunun hesabını soracak. Sanmayın ki bu hep böyle kalacak."

İşçilerle sohbetimizin ardından duruşmadaki temsilci işçiler avukatla birlikte geldiler. Mahkemenin 16 Mart sabah saat 09.30'a ertelendiği duyurusu yapıldı. Daha sonra işçiler slogan atarak dağıldılar: Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği. □

PRATİK PRATİK DAHA FAZLA PRATİK

Deniz Gezmiş'i dönemin önderleri içerisinde öne çıkaran en önemli özelliği, kitle hareketine önderlik edebilme kabiliyetiydi. O, her zaman, her koşulda cesaretle öne atılır ve kitlenin nabzını elinde tutardı. Her eylemde insanların gözlerinin Deniz'i aradığını onun hakkında anlatılardan ve yazılardan biliyoruz. Şimdi koşullar, her bir leninist için Deniz gibi davranmak, Deniz olmak için fazlasıyla uygun. Ve bizim artık ihtiyaç duyduğumuz tamamıyla bu. Kitlelerin içinde öne çıkacak, onlara kendini sevdirecek, söyledikleriyle ve yaptıklarıyla, söylediğini yapmasıyla onların güvenini kazanacak, cesaretiyle onlara örnek olacak ve korkularını yenmelerine yardımcı olacak genç leninist kadrolar... Büyük yığınlara önderlik etme vasıflarına sahip, yetenekli ve yaratıcı leninistler. İyi propagandist ve iyi ajitatörlere ihtiyacımız var bizim. Tıpkı Kalinin'in "Devrimci Eğitim ve Ahlak" kitabında anlattığı gibi yığınlarla hızla ilişki kurabilecek, asla onlara kibirle ya da bilgiççe yaklaşmayacak, her zaman doğal ve sade bir tutumla onların yüreğini avuçlarının içine alacak, asla onlarda, onların yanına onlara bir şey öğretmek için gittiği hissi uyandırmayacak, tam tersine onlardan birşeyler öğrenmeye açık olduğunu gösterecek, asla kalıplaşmış, önceden hazırlanmış kelimelerle konuşmayacak, deyim yerindeyse yüreğinin diliyle, onların anlayabilecekleri bir dille konuşacak, insanlarda söylediği her sözle, "bu insan söylediği şeylere yürekten inanıyor" izlenimi yaratacak propagandist ve ajitatörler. Özellikle de yığınsal eylemlerde herkesin kendisini duyabileceği ve

görebileceği bir yere fırlayıp belki bir şiirle belki bir şarkıyla kitleye hitap edebilecek ajitatörler. Elbette bu öyle "tanrı vergisi", bir anda kazanılabilecek bir yetenek değildir. Olasıdır ki, birkaç girişimde başarısız da olunabilir; ama inatçı ve ısrarlı bir çabayla yapabileceğimize olan mutlak inançla hareket ettiğimizde, her deneyimimizden sonuçlar çıkarıp, hatalarımızı bulup titizlikle ayıkladığımızda, her seferinde daha iyisini yapma şansına sahip oluruz.

Bu kitlelerin ruh halinin değişmesinde, en etkili olabilecek yöntemlerden biridir. Paris Düşerken adlı kitapta İlya Ehrenburg böyle bir sahne anlatır. Tam grevin tavsamaya yüz tuttuğu, eylemcilerde yılgınlık baş gösterdiği bir anda, grevde polis saldırısı sonucu ölümsüzleşmiş bir eylemcinin annesi bulunup getirilir. Ve o anne, hiçbir şey söylemez, sadece kürsüye çıkar ve yumruğunu sıkar bir anda bütün kitle bundan "devam edin" sonucunu çıkarır ve yeneden canlanır. Bazen böylesi tek bir tavır, eylemin kaderini değiştirmeye yeter de artar bile. Sıradan bir eylemi, bir ayaklanmaya dönüştürmek, bazen yüreğe hitap eden bir çift sözde gizlidir. Hrant Dink'in cenazesinde eşi Rakel Dink'in yüreğinden gelen sözlerle yaptığı konuşma örneğinin, bu türden bir konuşmaydı. Ve kitleler üzerinde değme ajitatörlerin yaratamayacağı etkiyi yarattı.

Bazen küçük bir yükseltinin üzerine çıkıp yapılacak bir konuşma ya da okunacak bir şiir, kitlelerin duygularını ayaklandırabilir. Devrim ancak böyle ajitatörlerin varlığı sayesinde bir gerçeklik halini alabilir. Böylesi ajitatörler sayesinde kitleler, eylemin rutinliğini aşip bir nehrin a-

kışına kaptrabilirler kendilerini.

Bugünün emekçi memur eylemlerine vb. bakalım. Daha çok bir "günah savma" havasında kotarılmaya çalışılıyor. Neredeyse artık herkes tarafından ezberlenmiş bir rutinlikle belirli bir yerde toplanılıyor, bildik sloganlarla yürünüyor, hükümet vb. protesto ediliyor; arama noktalarından geçilip alan ya da son zamanların moda deyimleriyle "basın açıklamasının yapılacağı yer"e giriliyor. Orada kürsüden sendikacıların nutukları dinleniyor. Bir iki sanatçı şarkı söylüyor, sonra yetkililerle görüşmeye giden sendikacılar bekleniliyor, herkes yorgun ve her seferinde aynı şeyleri yapıyor olmanın hoşnutsuzluğuyla bekliyor, sonra bir iki halay parçasıyla, kalan enerji de boşaltılıyor ve yeneden, geline yoldan geri dönülüyor. İşte bizim değiştirmemiz gereken, bu tekdüze eylem anlayışıdır. Ve bunu kırmanın tek yolu, yaratıcı, canlı bir ajitasyon olacaktır. Herkesin duyabileceği şekilde işçileri ve emekçileri "sonuç alıcı eylem"e davet etmek olacaktır. Onlara, iktidar dışındaki her şeyin hiçbir şey olduğunu somut ve çarpıcı örneklerle anlatmamız gerekiyor. Ve bunu o şekilde yapmalıyız ki, hiçbir işçi ya da emekçi kayıtsız kalmasın. Herkes, "işte bu insanlar bizim dilimizle konuşuyor" desinler ve gözlerini bize çevirsinler.

Ve yine Deniz Gezmiş'e bakalım. İstisnasız her öğrenci eyleminde en önde yer alıyor. Ve bazılarında öğrencilerin omuzlarında. Kendisini onlara nasıl benimsetmiş; onlar nasıl kendi doğallığında eylemin önderliğini ona vermişler.

Şimdi leninistlerin yoğun örgütlenme çalışmasının yanı sıra kafalarını kitlelerin gözlerinin çevrili olduğu yerde olmayı nasıl başaracaklarına yormaları gerekiyor. Bu konuda alışılmışın dışına çıkmak, yaratıcı olmak şart. "Devrim Biziz" diyen her bir leninist kendisiyle birlikte gittiği her yere devrimi götürmeli o halde. Asla rutine kendisini bırakmamalı; yürürken düşünmeli, düşündüklerini hayata geçirmeli.

Pratik, pratik, daha fazla pratik... □

Ayışığı
Şiir Atölyesi

Kürt Şiiri
ve Edebiyatı

27 Şubat 2007

Sanata Komplotu
Boşa Çıkarıldı

Halkların Bilincinde Ve Yüreğinde

KAZANILAN ZAFER

SEYİT KONUK

İ.ETHEM COŞKUN

NECATİ VARDAR

KOMSOMOL MARŞI

*Devrimci kavşanın şah damarı
Yaşıyor 13 Mart Savaşçıları
Yıkıyor burjuvanın topunu
Açıyor Komsomolun ufkunu*

*Proletarya verdi üç yiğidini
Bayraklaştırdı gelecek ümidini
Ölümsüzleştirdi eserini
Necati, Ethem, Seyit yoldaşlar*

*Esin oldular kavşanın hasına
Bayrak oldular komsomulun adına
Proletaryanın devrim bakışına
Bayrak oldu 13 Mart Savaşçıları
Işık oldu 13 Mart Savaşçıları*